

Dagbog 29

Turen til Thailand, Singapore og Hong Kong juni og juli 2008

Forord

Denne dagbog er min niogtyvende dagbog der beskriver turen til Thailand, Singapore, Malaysia, Hong Kong og Macao 2008.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Indholdsfortegnelse

2008 Turen til Thailand, Singapore, Malaysia, Hong Kong og Macao

Mandag den 23. juni

Mandag den 23. juni 2008 var så endelig datoen hvor vi skulle afrejse til det fjerne Østen igen. Vi havde denne gang besluttet at tage toget til København. Taxien var bestilt til kl. 11.30 og selvfølgelig ankom den præcis. Vi ville ikke belejlige andre med vores transportbehov.

Vores bagage var enorm, men vi holdt os lige under 80 kg, hvilket var maksimum. Jeg havde min egen kuffert, og Atchara havde ikke mindre end 3 kufferter + 1 rollator til hendes morfar, så vi var godt læsset til.

På banegården i Herning blev der også kigget godt og grundig efter os – det så nærmest ud som vi ville immigrere.

Kl. 12.26 var der afgang fra Herning mod Vejle, hvor vi havde et skifte. Herfra gik det direkte videre mod København lufthavn.

I lufthavnen fik vi hurtigt afleveret vores bagage, dog syntes damen ved check in, at vi skulle indlevere rollatoren som stort gods – for ikke at den skulle gå i stykker. Så det gjorde vi – det kostede ikke ekstra.

Lidt indkøb og lidt mad, og vi var klar til afgang. Vi skulle rejse med Austrian Airlines – hele vejen, dog med en mellemlanding i Wien. Vi skulle til Wien flyve med en Airbus 320, og skulle tilbagelægge 877 km. På vej til Wien havde vi en utrolig fin service – det lovede godt.

I Wien havde vi et ophold på ca. 1 time inden vi skulle videre – direkte til Bangkok. Meget tidlig begyndte de at "boarde" – jeg fornemmede virkelig præcision. Og ganske rigtigt – præcis på klokken forlod vi Wien med en Boeing 777 og skulle nu flyve 8.459 km. Der var undervejs en rigtig

fin service, i et stille og roligt tempo, hvilket jeg aldrig før har oplevet. Til hvert sæde var der eget fjernsyn med masser af forskellige kanaler, hvilket vi heller aldrig har oplevet før. Jo jeg var godt tilfreds med beslutningen om at rejse med Austrian Airlines.

I Bangkok kom vi meget hurtigt igennem pas og toldkontrol – dog ville de gerne lige høre hvad vi havde i papkassen – og da de hørte det var det selvfølgelig OK – og lige ved udgangen stod familien klar til at modtage os. Denne gensynsglæde værner jeg mig aldrig til, men de er benhårde hvad det angår – ingen følelser overhovedet.

Jeg fik lige hilst på dem alle inden jeg skulle videre – ind i lufthavnen igen, da jeg skulle videre til Singapore. Fik hurtigt afleveret bagagen og havde derefter ca. 1½ times ventetid, hvor jeg nød den nye lufthavn, som er et imponerende bygningsværk – flot og anderledes og meget stor.

Fra Bangkok skulle jeg flyve med Thai Airways og igen en Airbus. Jeg skulle sidde ved siden af en kineser med navn Grace, en meget snak sagelig dame på 30 år. Hun var utrolig sød og vi kom rigtig godt i snak sammen. Hun havde sin familie i Kina, hvor hun var gift og havde en datter på 12 år, men havde en drøm om at læse til noget indenfor hotelverdenen – og dette var bl.a. muligt i Singapore. Pludselig var vi i Singapore efter at have fløjet ca. 877 miles eller 1.441 km.

Klokken var omkring kl. 20.00 og turen gennem pas og told var hurtigt overstået – uden problemer. Vel igennem det hele mødtes vi igen, og tog en taxi sammen, da vi skulle samme vej. Hun boede kun få hundrede meter fra mit hotel. Fik afleveret Grace og samtidig aftalt at vi skulle mødes den sidste aften jeg havde i Singapore – hvor vi skulle ud og spise sammen. Så jeg fik hendes mobilnr.

Indtil nu var alt gået godt – selv min check in på hotellet, som var bestilt og betalt via internettet, gik som smurt. Hotellet virkede til at være i topklasse – kun søde og venlige mennesker.

Hotelllets navn:
Hotel Furama RiverFront
405 Havelock Road, Singapore 169633
Email.: riverfront@furama.com
URL.: www.furama.com

Nu var det efterhånden tid til et tiltrængt bad – jeg lugtede bare grim – efter 36 timers rejsetid i samme tøj.

Og her opdagede jeg balladen – min helt egen skyld. Jeg havde taget en forkert kuffert i lufthavnen. De 2 kufferter lignede til forveksling hinanden. Og hvad nu?

Jeg tog ned i receptionen, hvor jeg blev mødt med en venlighed, man tror der er løgn. Det var som sagt min helt egen skyld, men det virkede som om de påtog sig skylden, og inden jeg havde set mig om, var Mr. Pedzuan, (ansvarlig for bagage, ankomst og afgang), på vej til lufthavnen, for at bytte kufferten omkring.

Kl. 23.00 kom han tilbage med min egen kuffert – hvor han forklarede at det havde været en svær omgang, men at det var lykkedes. Jeg skulle kun betale for transporten hjem, da han havde mødt en god ven, der var buschauffør.

Hvad jeg senere erfarede var at han havde gjort det i hans fritid. Mr. Pedzuan og jeg havde et fantastisk forhold – i den tid jeg var i Singapore.

Nu var klokken efterhånden blevet så mange at jeg ikke længere gad tage et bad længere – og faldt i en tiltrængt søvn – efter mange begivenhedsrige oplevelser – inden ferien for alvor var startet.

Lidt fakta omkring Singapore

Bystatens effektive turistkontor markedsfører nationen som ”Enestående Singapore”, og den betegnelse passer på flere måder meget godt. Singapore er nemlig unik. Ingen andre lande eller byer i Asien minder om østaten kun godt 100 km nord for ækvator. Ingen i verdensdelen kan matche renligheden, effektiviteten, kontrollen, reglerne og rigdommen.

Mange spørger sig selv, om Singapore er en asiatisk by og nation. Når man kører fra den hypermoderne og høj effektive Changi - lufthavn og ind mod byen med de himmelstræbende højhuse og potente indkøbscentre er det som at bevæge sig i en amerikansk eller australsk millionby. Bortset fra, at her er der langt mere rent.

Men Singapore er også uudgrundelig og har en dybde, som ikke registreres på afstand eller i løbet af nogle dages ophold. Bag den polerede overflade af vestlig modernitet, højspændt forbrugerkultur og steril atmosfære er der en asiatisk kerne.

I bund og grund er Singapore rodfæstet i konservative konfucianske værdier, og det er en del af forklaringen på det økonomiske og sociale mirakel i øsamfundet, der ikke er større end Bornholm.

Singapore repræsenterer det nye Asien, og i nabolandene studerer man ivrigt den singaporeanske samfundsmodel, der har haft så stor succes i årti efter årti.

Singapore har vist en anden vej. Det er landet, hvor fortiden møder fremtiden, hvor øst møder vest, og hvor traditionen udfordres af fornyelse.

Østaten med de 4,4 mio. indbyggere kaldes ofte Sydøstasiens Schweiz, for velstanden er vokset dramatisk i den gennemregulerede nation, der er et knudepunkt for trafik og handel i regionen. Indbyggerne er blandt verdens rigeste, og singaporeanerne har samme velstand som de rigeste nationer i Europa.

Byen nærmest emmer af aktivitet og effektivitet, og der er en konstant stræben efter at komme videre og blive bedre, dygtigere og rigere. Uddannelsesniveaue er et af de højeste i verden, og når det gælder it og sundhed, er Singapore med helt fremme. Ingen anden nation er mere globaliseret end Singapore, der handler med alle, hvis det kan betale sig.

Udenlandske virksomheder og medarbejdere er velkomne i landet, og op mod en halv million udlændinge bor og arbejder således i Singapore.

Udgangspunktet var eller ikke det bedste for Singapore, der for fire årtier siden pludselig stod på egne ben efter løsrivelsen fra Malaysia.

Øen var ikke særlig veludviklet, men med hårdt arbejde gik det fremad og fremad. Selvstændigheden og ønsket om at klare sig selv var brændstof for landets fremdrift. Nu ser myndighederne med en vis bekymring på fremtiden, for de unge har ikke rod i en barsk fortid. De har fået smag for andre af livets sider, og regeringen har jævnlige opfordret de unge til at arbejde mere.

Myndighederne er også bekymret over de vigende fødselstal. Singapore er blandt de lande i verden, hvor der fødes færrest børn pr. indbygger, og derfor belønnes borgerne nu med skattelettelser og tilskud, hvis de får flere børn. Reglerne for barselsorlov er også blevet forbedret.

Regeringen vil gerne af med landets ry som en forbudsstat, der ikke tillader tyggegummi og spytteri på fortovet samt uddeler bøde for ikke at skylle ud efter toiletbesøg. Kontrollen med medierne er restriktiv, og der har i mange år ikke været rum for kritik.

Nu åbner myndighederne langsomt op i erkendelse af, at Singapore i en stadig mere globaliseret verden med veluddannede borgere ikke kan håndhæve så streng en kontrol som tidligere.

Indbyggertal	: 4,425 mio.
Areal	: 682 km ²
Kystlinje	: 193 km
Højeste punkt	: Bukit Timah 166 m
Befolkningstæthed	: 6.488 indbygger pr. km ²
Befolkningsgrupper	: 77 % kinesere, 14 % malaysiere, 8 % indere, 1 % andre
Sprog	: Stort set alle taler engelsk. Desuden malaj, tamil, mandarin og andre kinesiske dialekter
Klima	: Tropisk med høj luftfugtighed
Middellevetid	: Mænd 79 år, kvinder 84 år
Styreform	: Republik
Valuta	: Singapore Dollars (SGD)
Tidsforskel	: 7 timer (sommertid 6 timer)

Onsdag den 25. juni

Jeg sov længe – ja meget længe – kl. 09.30 og så var det ellers med at komme i gang. Det første der skulle ske var at finde restauranten – jeg var efterhånden blevet sulten.

I restauranten blev jeg fantastisk modtaget og fik tildelt et bord med god udsigt og adskilt fra kineserne og japanerne. Jeg tror de var klar over deres uhyggelige dårlige madvaner, og at vi europæer ikke syntes om disse. Morgenmaden var perfekt.

Hvad der overraskede mig meget var at kager, smør – ja rigtig mange ting kom fra Danmark – og der blev direkte skiltet med at det kom fra Danmark. Danske kager var meget berømte i Singapore.

Nu var det tid til at få sig set omkring og den bedste måde at gøre dette på – er at få bestilt nogle ture, så jeg fik snakket med Mr. Pedzuan, og han havde lige mulighederne parat. Jeg ville starte med en byrundtur efterfulgt af en nat safari tur. Det var ligesom dagens program. Med hensyn til byrundturen skulle jeg være klar i receptionen kl. 13.00. Så jeg havde god tid.

Fik skrevet et brev til hotellets manager, hvori jeg roste Mr. Pedzuan for hans fantastiske indsats. Det var noget han havde bedt mig om at gøre – det betød at han fik flere "points" og dermed ville stige i graderne – og dermed med ansvar og højere løn – så hvorfor ikke vise ham den ære. Mr. Pedzuan læste brevet inden det blev sendt videre, og han var godt tilfreds.

Herefter gik jeg en kort tur rundt i området ned til China Town – som jeg ikke boede ret langt fra. Efter at jeg boede i en kæmpe by, var der forholdsvis roligt – ingen trut og en meget disciplineret opførsel i trafikken – jeg var allerede dybt fascineret. Og hvad utrolig var – jeg kunne gå for mig selv – uden at få 1000 tilbud om alt muligt. Det var en lille hyggelig en tur.

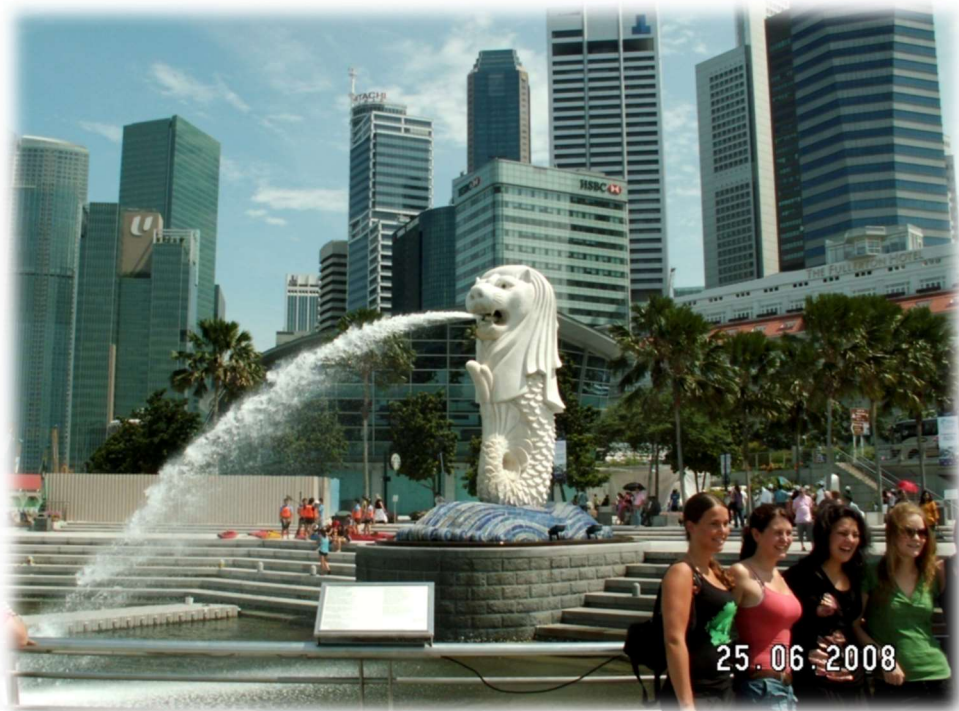
Tilbage på hotellet fik jeg planlagt resten af mine dage i Singapore – der skulle ske noget.

Torsdag : Afternoon till Sunset @ Sentosa
Fredag : Heldagstur til Malaysia – Maleka
Lørdag : Indtil videre fri – men jeg skulle nok finde noget.

Vores byrundtur var god og så havde vi tilmed en meget sjov guide. Lærte bl.a. en anden betegnelse for MBA. (Married but available). (Man kan godt være gift – og alligevel have det sjovt med andre!) – godt Atchara ikke var med ;-)

Første stop var ved Merlion Park – halv fisk halv løve. Stedet var ligesom et fristed midt i det hele og utrolig smuk.

Næste stop var Thian Hock Keng Temple – en af Singapores ældste Buddhist – Taoist templer, som heldigvis er bevaret.

Regeringen har erkendt at man har revet alt for mange historiske bygninger ned, for at gøre plads til højhusene. Dette er der nu sat en stopper for. Mange gamle bygninger bliver nu i stedet for renoveret på statens regning.

Tredje stop var på en fabrik, hvor vi skulle se bearbejdning af sten – i mange forskellige afskygninger. De lavede "malerier" af de mange forskellige sten.

Fjerde stop var i National Orchid Garden med over 60.000 orkideer, og et kæmpe frirum med masser af græs og træer.

Sidste stop var i "Little India" – en indisk bydel – og hvor lugten af karry sprang os i hovedet. Herfra gik turen hjem til hotellet igen.

Hvorfra kommer navnet Singapore?

For mange år siden var der en meget højtstående person, der kom til øen og syntes at se en løve. Løve betyder på malay "Singh aport" – eller noget i den retning. Englænderne ønske at give byen et specielt navn, men alle sagde "Singh aport" – så det officielle navn blev "Singapore".

Hvad der senere viste sig – var at det ikke var en løve men en tiger manden havde set. Der findes ingen løver på øen.

Den lokale øl hedder nu "Tigerbeer".

Velankommen tilbage på hotellet og et hurtigt visit på værelset – lå der et brev fra Mr. Pedzuan. Mine ture var bekræftet – så nu var det på plads.

Kl. 18.00 blev jeg afhentet igen. Skulle på Night safari. Verdens første nat safari på 40 hektar. Det viste sig at vi var en kæmpe busfuld, og ved indgangen herskede der nærmest kaos. Der var mange indere med og hold da kæft, hvor var de anmassende og støjende – jeg må indrømme at jeg nok var lidt rystet.

Vi startede turen i et vogntog, som kørte os rundt i parken. Det var mørkt – og det specielle lys gjorde at dyrene så ud til at leve i det "fri" – en fantastisk oplevelse – og så meget tæt på. Der var rigtig mange forskellige dyr, som var delt op i de verdensdele de naturligt opholder sig i.

Efter turen var der mulighed for at gå rundt blandt dyrene. Denne tur valgte jeg fra, da mange af inderne ville med. Jeg havde allerede fået nok af dem.

Jeg valgte i stedet for at se et show. Showet gik ud på at de fik dyr til forskellige ting – igen helt naturligt.

Efter showet var det tid til noget mad, inden turen gik hjemad igen. På hjemturen gav guiden os en tale jeg aldrig før har oplevet. Den var meget følelsesbevæget og indholdet var at "mindes" uanset om man er alene eller havde nogen at dele oplevelserne med. Efter talen klappede alle, og så gik guiden fra sæde til sæde, hvor han snakkede med hver og en – han ville høre om vi havde fået noget ud af aftenen

Jeg var hjemme omkring kl. 22.00 hvor det var tid til en enkelt øl eller to i lobbyen – inden det var sengetid.

Generelt omkring guiderne er min oplevelse at de er utrolig søde og rare, men meget bestemte, hvilket rigtig mange lande kunne lære noget af. Der var ingen slinger i valsen, og der blev stillet krav – allerede i busserne – kanon godt.

Torsdag den 26. juni

Dagen startede med en SMS fra Atchara allerede kl. 07.00. Det vil sige at hun var stået op kl. 06.00 – i min ferieverden – lidt tidlig måske. Jeg stod først op kl. 08.00, hvor jeg desværre ikke kunne gengælde Atchara's SMS – der var ikke "hul igennem".

Efter en gang god morgenmad havde jeg besluttet mig for at besøge World Trade City – ikke langt fra hotellet. Et kæmpe indkøbscenter. Inden jeg forlod hotellet fik jeg bestilt en havnerundfart ved Mr. Pedzuan. Turen skulle foregå lørdag morgen.

World Trade City var lidt af en skuffelse – eller sagt på en anden måde – jeg havde forventet noget andet. Tog herefter en taxi til et andet stort indkøbscenter – Tanglin shopping Center, hvilket heller ikke var min stil.

Og hvad så nu? – Jo jeg gik ned af Orchard Road, hvor jeg vidste at der var mange muligheder. Det første sted jeg gik ind, kom jeg straks i snak med en skrædder.

Euro Tailoring
Mr. Sulaiman Ibrahim (Raymond)
Orchard Towers #01-24, 400 Orchard Road
Singapore 238875
Tlf.: +65 6735 0250
E-mail: eurotailoring@hotmail.com

Det viste sig at han ofte kom til Danmark og syede tøj for blandt andet Danfoss, Superfoss og Mærsk – en underlig fornemmelse. Vi fik en god snak sammen og inden jeg forlod forretningen fik jeg en snak med ejeren, der troede at jeg var svensker.

Da han så hørte at jeg kom fra Danmark, var det første han sagde "Oh I love däniske frikadeller", og ordet frikadeller blev sagt ganske rigtigt.

Generelt overalt hvor jeg kommer og siger Danmark, bliver jeg mødt af en hjertelig varme og mange smil. Da jeg betalte for turen til Malaysia, spurgte jeg om jeg skulle have visum. "Hvor kommer du fra?" og derefter grinede han bare "No, Denmark – no problem – no visa"

Efter skrædder besøget gik jeg videre ned af Orchard Road til Lucky Plaza – et sted hvor elektronik, mobiltelefoner, ure, smykker og ganske få tøjbutikker er den overvejende del der sælges. Fik købt 4 polo T-shirts og 2 T-shirts.

Grundet lidt dovenskab valgte jeg at tage en taxi tilbage til hotellet.

Kl. 13.25 blev jeg afhentet igen. Vi skulle til samlingsstedet – bussen skulle fyldes. Og igen utrolig mange indere - desværre.

Første stop var ved svævebanen – vi skulle krydse vandet – utroligt spændende hvor jeg for første gang mødte nogle indere der var ganske "normale" og fornuftige – søde og rare mennesker.

Konen var hundeanst, men jeg kunne berolige hende med at det var ganske sikkert – ligesom når vi tog på ski ferie, og så blev der grinet.

Velkommen til øen Sentosa, (www.sentosa.com.sg) blev vi i bus kørt ud til delfin lagunen, hvor vi skulle se røde delfiner. (www.underwaterworld.com.sg). Det var et gigantisk show. Da showet var ved at være slut havde de brug for 2 frivillige der skulle være med på at de blev totalt våde. Delfinerne skulle kysse dem – og jeg vil kun sige – virkelig stor slående.

Eneste minus var varmen. Jeg følte jeg blev adskillige kg. lettere, og var på et tidspunkt fuldstændig total gennemvåd af sved.

Herefter gik turen til "Underwater World" – et kæmpe akvarium – mindede utroligt meget om Kattegat Akvariet" i Grenaa.

Turen efter dette besøg tilbage udgangspunktet, hvor der var forskellige aktiviteter. Vi kunne tage en tur op i "Carlsberg Sky Tower", hvilket jeg valgte. "Carlsberg Sky Tower" er Asiens højeste observationstårn med en højde af 110 meter. Samme princip som observationstårnet i Legoland i Billund.

Heroppe fra var der en dejlig udsigt over byen og hele havneområdet.

Herefter var det blevet tid til en kold Carlsberg øl.

Efter at tørsten var slukket, ville jeg besøge museet – hvilket jeg troede skulle blive hamrende kedeligt, men hold da op, hvor jeg tog fejl. Det er det mest spændende museum jeg nogensinde har besøgt.

Startede med at se en film, hvor Singapores opståen blev fortalt – og meget levende gjort. Det var 4 personer fra forskellige verdensdele der fortalte om Singapore, og den betydning byen har den dag i dag. Efter filmen blev man i museet, guidet igennem historien lige fra øen var en simpel fiskerlandsby til briternes ankomst, den japanske invasion og uafhængigheden. Desuden et indblik i den traditionelle kultur hos malajerne, kineserne og inderne, og det hele foregik stille og roligt – helt vildt fascinerende.

Det sidste på dagens program var "The songs of the sea", og på vej derved fik jeg en rigtig god snak med guiden. Det viste sig at han havde et utroligt godt kendskab med Danmark. Jeg ville gerne høre om Singapore havde et forsvar og til spørgsmål, var der et stort JA.

Forsvaret i Singapore er faktisk større end Danmarks – både hær, luftvåben og søværn og omkring 250.000 mand, hvoraf der ca. er 60.000 aktive.

Og så til aftenens program.

Vi skulle se den nyeste teknologi hvor en "film" bliver til virkelig ved hjælp af lys, laser, lyd, vind og vand og fyrværkeri, og jeg kan kun sige "helt vildt". Det var en kæmpe oplevelse, så ufattelig flot – og det hele opbygget omkring et eventyr. Endnu en gang – det var bare så flot.

Senere forklarede guiden at det var en franskmand der havde lavet det og at var samme mand, der skulle stå for åbningen til OL i Beijing, med samme koncept, bare ville det i Beijing blive 100 gange større – hvis ikke større.

På vej hjem fik jeg endelig sendt min morgen SMS til Atchara, og denne gang lykkedes det – og straks ringede hun til mig. De havde det godt alle sammen.

Tilbage på hotellet – godt brugt efter en lang dag, var det lige tid til en kold i lobbyen – og tid til at slappe af og bare nyde de 3 pigers sang.

Lidt fakta om Malaysia

Alle sanser bliver udfordret i Malaysia.

Hvordan kan det være anderledes i et bemærkelsesværdigt land, hvor malajer, kinesere, indere og indfødte folk lever side om side i forbløffende fordragelighed.

Et land med nogle af verdens højeste bygninger, klodens ældste regnskov, Sydøstasiens højeste bjerg, fredelige tropiske øer og en venlig og imødekommende befolkning.

En ung nation som på fem årtier har forvandlet sig fra en fattig og underudviklet britisk koloni til et selvbevidst land med økonomisk fremgang og stigende velstand.

Malaysia er det virkeliggjorte multikulturelle samfund, hvor flere racer med vildt forskellige religioner lever fredeligt side om side.

Indbyggertal	: 24.385 mio.
Areal	: 329.750 km ²
Kystlinje	: 4.675 km
Højeste punkt	: Mount Kinabalu på 4.101 meter
Befolkningstæthed	: 67 indbygger pr. km ²
Hovedstad	: Kuala Lumpur (ca. 1.3 mio. indbyggere)
Befolkning	: 58 % malajer og andre oprindelige folk, 27 % kinesere, 8 % indere, 7 % andre
Sprog	: Malaysisk. De fleste kan tale engelsk.
Klima	: Tropisk vare hele året. Høj luftfugtighed.
Gennemsnitslevealder	: Mænd 70 år, kvinder 75 år.
Styreform	: Forbundsstat med 13 delstater samt Kuala Lumpur og den told- og skattefrie ø Labuan, som er selvstændige distrikter. Parlamentet med to kamre. Landets sultaner udpeger hvert femte år en konge med begrænset magt.

Religion

Tre af verdens store religioner praktiseres ivrigt i Malaysia med den sammensatte befolkning. 53 % af befolkningen er muslimer – først og fremmest malajerne, men også nogle indere. 29 % er buddhister eller taoister – kinesere. 8,6 % er kristne – bl.a. en del indfødte folk i Østmalaysia samt nogle af inderne. 7 % er hinduer – først og fremmest inderne. 2 % af befolkningen er animister – etniske junglefolk, der tror på ånderne i naturen.

Fredag den 27. juni.

Klokken 06.30 ringede "vækkeuret" – jeg skulle være klar klokken 07.55, hvor turen til Malaysia skulle starte.

Blev afhentet præcis – og skulle samle nogle flere op på et andet hotel. Der var ingen at se, og guiden gik indenfor, hvor han fik svaret – vi har brug for ekstra 20 minutter – inden vi er klar, og jeg behøver vel ikke at skrive hvilke landsmænd det drejede sig om. Men nu var det blevet nok for guiden. Vi kører nu – og vil I med – så er det nu. Det kunne de ikke og blev efterladt på hotellet – sådan.

Efter at alle var samlet op, forlod guiden os. Han måtte ikke følge os ind i Malaysia. I Malaysia ville vi få en lokal guide.

Vi kørte til grænsen Johor Bahru, hvor ca. 46.000.000 mennesker krydser grænsen hvert år, for at arbejde i Singapore – ikke fordi der ikke er arbejde i Malaysia, men lønnen er højere i Singapore.

Turen ud af Singapore var lige så hurtigt overstået som indrejsen i Malaysia. Det hele gik meget stærkt.

Herefter gik turen ind mod den historiske by Melaka. Undervejs så vi rigtig mange gummitræer samt Palmeolie træer, som er en kæmpe industri i Malaysia. (Knap en tredjedel af verdensproduktionen af gummi kommer fra Malaysia, og mere end halvdelen af al palmeolie udvindes på landets plantager.

Guiden var fantastisk til at fortælle undervejs.

Velankommen til Melaka, skulle vi starte med noget at spise, hvilket skulle foregå på hotel Equatorial.

Sad sammen med en australier samt 2 personer fra Guatemala – mor og søn. Moderen havde en søn i Korea, der var Konsul for Guatemala. Dejlige mennesker alle 3.

Alle drak vand indtil jeg bestilte en øl, og så skal jeg love for at jeg ikke længere var den eneste. Men ingen turde starte.

Melaka's historie – den mest interessante i Malaysia.

Melaka var kun en lille fiskerlandsby, da prins Parameswara omkring år 1400 flygtede til byen. Han blev fordrevet fra øen Tumasek, nu Singapore, af javanesere. Den fordrevne prins udråbte sig selv til byens overherre og kaldte den Melaka, som er navnet på et træ.

Nogle år senere ankom den berømte kinesiske admiral Cheng Ho til Melaka og udnævnte byen til et kongerige. Parameswara forblev på sin post og fik nu titel af konge under kinesisk beskyttelse. Alliancen var stærk, og byen udviklede sig til et handelscentrum, som ved udgangen af 1400-tallet var den største i regionen. Melaka var centrum for handelen med Kina, Siam, Indonesien, Indien og andre lande. Guld, silke, tobak, te og talrige andre varer blev omladet i Melaka.

Kongeriget voksede og bestod efterhånden af en stor del af vestkysten på den malaysiske halvø samt en mindre del af østkysten på Sumatra på den modsatte side af Malaccastrædet.

Muslimske handelsfolk bragte islam med sig til området i denne periode, og Melaka tog religionen til sig, og statens herskere begyndte at kalde sig sultaner.

Havnebyen blev dog hurtigt eftertragtet af de førende kolonimagter i området. I 1509 ankom portugiserne for at etablere en handelsstation. Efter en tilsyneladende venlig velkomst blev den portugisiske flåde angrebet af melakanerne, som tog 20 af de fremmede til fange. Resten af portugiserne nåede at flygte, og i 1511 vendte en langt større flåde tilbage under ledelse af *Alfonso de Albuquerque*. De erobrede Melaka, og sultanen måtte flygte.

Portugiserne byggede fortet *A Famosa* (de berømte), som modstod mange angreb de kommende år. Det var også i den portugisiske periode, at missionærer som den kendte *Francis Xavier* forsøgte at udbrede kristendommen i Melaka – dog uden held.

Det portugisiske imperium begyndte at smuldre i første halvdel af 1600-tallet, og i stedet fik hollænderne stigende indflydelse.

I 1640 bombarderede hollænderne fortet *A Famosa*, blokerede havnen og omringede senere byen. Belejringen varede syv måneder, inden portugiserne bukkede under i januar 1641.

På det tidspunkt var Melakas betydning for handelen i området allerede faldende. Hollænderne dominerede regionen og havde gjort *Batavia*, nu Jakarta, i Indonesien til deres vigtigste havn.

I forbindelse med Napoleonskrigene i Europa i slutningen af 1700-tallet blev Holland besat af franskmændene. Briterne i Penang, som var Hollands allierede, invaderede herefter Melaka, så den ikke skulle falde i hænderne på Frankrig.

Planen var, at Melaka senere skulle leveres tilbage til Holland, men briterne ønskede ikke hollænderne som rivaler i en stærkt befæstet by, så de begyndte at rive fortet *A Famosa* ned. Sir Stamford Raffles, grundlæggeren af Singapore, greb dog ind, og en af fortets porte blev reddet.

I 1824 blev Melaka formelt overdraget til briterne. Byen forblev under britisk kontrol frem til Malaysias uafhængighed i 1957 – kun afbrudt af den japanske besættelse under 2. Verdenskrig.

Efter frokosten gik vi en tur rundt i den gamle bydel, hvor vi bl.a. så Moskeen "Masjid Kampong Kling" der er bygget i 1748 og er en af Malaysias ældste. Den har en usædvanlig arkitektur med et tag i tre etager, som hæver sig over templet som en pyramide. Bemærkelsesværdig er også den pagodelignende minaret.

Desuden besøgte vi Cheng Hoon Teng Temple – det ældste kinesiske tempel i Malaysia, og grundlagt i 1646. Det har en inskription til minde om den kendte admiral Cheng Ho. Taget er dækket med de traditionelle kinesiske mystiske dyr fremstillet af glas og porcelæn. Indvendig er der imponerende lak- og træskærearbejder.

Alle materialer til bygningen af templet blev sejlet til Melaka fra Kina sammen med kinesiske kunstnere og tempelarkitekter.

Vores mødested var på "Den røde plads" i Melakas centrum, hvor den røde kirke "Christ Church" med det hvide kors står opført. En spændende tur og meget varmt.

Vores sidste stop var "fæstningen" (St. Paul's Hill) og St. Pauls Church, som først havde været portugisisk, hollandsk, hvorefter englænderne havde erobret den.

Lige før vi kørte fra Melaka, var der mulighed for toiletbesøg og indkøb af drikkevarer – jeg startede med toiletbesøget, for at give plads til noget væske. Da jeg kom tilbage havde australieren købt 2 dåser Carlsberg – 1 til ham og 1 til mig.

Nu var det efterhånden blevet tid til at komme tilbage til Singapore. Vi skulle køre ca. 250 km – dog det meste på motorvej.

Velankommen til Johor Bahru skulle vi nu igennem 2 gange paskontrol igen. Den malaysiske side var hurtigt overstået, nu var det kun Singapore tilbage og ak og ve. Der var milelange køer og så i rigtig mange rækker. Jeg stod sammen med de 2 fra Guatemala og vi fik os en rigtig god snak om alt muligt – dejligt.

Langt om længe kom vi alle igennem – det tog også kun 5 kvarter. Da vi igen sad i bussen og på vej ud af grænsebyen, så vi rigtig kø. Det vi lige selv havde været igennem – var ingenting. 4 – 5 vognbaner samt 1 bane til cykler, knallerter og motorcykler, var fuldstændig fyldt op, ligeså langt øjet kunne skue og ligeså fra alle indfaldsveje – uhyggeligt.

Turen ind til Singapore gik stille og roligt og omkring kl. 21.30 var jeg hjemme på hotellet igen – godt brugt efter en lang dag med mange nye indtryk og ikke mindst en køretur på omkring 500 km.

Malaysia overraskede mig meget positivt. Folk var venlige og imødekommende og jeg virkelig fået lyst til at besøge Kuala Lumpur næste gang.

Nu hvor jeg har været undervejs i 3 dage begynder jeg at føle at jeg har 100 % styr på tingene. Jeg er begyndt at trives. De første dage er altid spændende og så at skulle klare sig 100 % på engelsk.

Jeg har mødt rigtig mange mennesker fra alverdens lande, men denne gang ingen fra Danmark. Og så er det hele bylivet, gaderne, trafikken, er det nu sikkert? skal jeg passe på og for hvad?, kan der være nogen der vil mig noget ondt?. Ja der farer en masse spørgsmål rundt i hovedet på mig

de første dage – indtil jeg føler mig sikker og en ting er sikker – jeg er ved at være klar til Hong Kong.

Hjemmefra var der mange der sagde: "5 dage – er du rigtig klog – det er alt for længe i Singapore". Jeg kan nu sige "Nej" – det er ikke for længe. Jeg har så mange ting jeg ikke fik oplevet og som jeg gerne ville have oplevet, og det ikke fordi mine dage ikke har været hårdt "booket". Når det har været aften, havde jeg simpelthen ikke energi til at gå rundt i byen og nyde denne del – jeg var for træt – måske blevet for gammel ;-) men dog en erkendelse.

På mit værelse et brev fra rengøringskonen, hvor der stod "Thank you" – dette har jeg aldrig før oplevet. Jeg lagde lidt penge til hende hver morgen, når jeg forlod værelset.

Samtidig var der også et brev fra hotellets direktion.

26 June 2008

In-House Guest: Mr Kaj Heydt Jorgensen
Room No.: 845

Dear Mr Jorgensen,

I am writing in reference to the feedback card that you completed during your recent stay with us at Furama RiverFront Singapore.

At Furama RiverFront Singapore, we appreciate the feedback we receive from our valued guests, like you. It is our goal to consistently provide superior service and your comments are very important to us.

I am pleased to hear that you had a pleasant stay with us and that you were impressed with our staff and their helpfulness, in particularly, Mr Redzuan. I will forward your comments to him.

Please be assured that we take our customer feedback very seriously as we rely a great deal on repeat business. We hope that you will remember and share the memories of Furama RiverFront Singapore with everyone.

Thank you for choosing to stay at Furama RiverFront Singapore. For your next accommodation with us, or others managed by Furama Hotels International, you can visit our website at: www.furama.com

Yours sincerely

Jason Peck
Vice President, Business Development

 FURAMA
RIVERFRONT

Furama RiverFront Singapore
405 Havelock Road, Singapore 169633
Tel: (65) 6333 8898 Fax: (65) 6733 1588
Email: riverfront@furama.com
Website: riverfront.furama.com

Lørdag den 28. juni

Klokken 07.00 var jeg klar igen, og fik sendt en SMS til Atchara, der straks kvitterede med et opkald.

Dagen i dag er min sidste i Singapore og skal bruges på en sejltur og 1 tur i "The flyer" (et kæmpe pariserhjul).

Til aften regner jeg med at skulle ud og spise med Grace (kineseren fra flyveren). Det er i hvert fald den aftale vi lavede – så det bliver spændende at se.

Jeg ved ikke om det er fordi det er weekend, men restauranten her til morgen er fuldstændig proppet.

Klokken 10.00 blev jeg igen afhentet og turen gik direkte til havnen, hvor båden ventede.

En dejlig båd og turen gik stille og roligt der ud af, samtidig med at blev informeret omkring havnen. For ca. hvert 4. minut ankommer der et større skib til Singapore havn. Singapore er den 3. største havn i verden – kun overgået af Hong Kong og Chang Hai. En kæmpe industri hvor gods / containere bliver omladet.

Så blandt andet en supply båd fra Mærsk.

Medens vi stille og roligt gled der ud af, fik jeg sendt en SMS til Grace og kunne nu spændt kun vente på om hun ville besvare den.

Vi stoppede ved en lille ø med navn "Kusu". En dejlig fredelig ø med kun 3 indbyggere. På øen var der ufattelig mange skildpadder – øen blev også kaldet "Skildpadde øen".

Jeg kom i snak med en af de 3 fastboende på øen. Han ville gerne vise mig om til sydsiden af øen, hvorfra man nemt kunne se til Indonesien. Min mobiltelefon gik på et tidspunkt over på det indonesiske mobilnet.

Inden turen gik tilbage til havnen, kom der et containerskib fra Mærsk.

Fra havnen gik jeg om til "The flyer" – en mega tur i denne stegende varme. Min T-shirt var total gennemblødt. Men jeg kom derom og befandt mig undervejs pludselig inde på en byggeplads. Alle lastbiler måtte igennem en hjulvask, før de kunne forlade byggepladsen.

Tæt ved "The flyer" befandt jeg mig pludselig midt i en militærparade – jo det gik rigtig godt for mig.

Fik købt en billet og så var der afgang. Først op af nogle trapper – billetcheck – ny billetcheck og derefter security – ligesom i en lufthavn – Herefter var der afgang.

Og hold da op, hvor var det storslået. Helt vildt – stille og roligt. Som en af guiderne tidligere havde sagt – det er det eneste sted i verdenen, hvor man kan se hele landet på en gang – fra syd til nord – til øst og vest. Hele turen tog 30 minutter.

(www.singaporeflyer.com.sg)

"Singapore Flyer" er 165 meter høj, svarende til 42 etager, og kan medtage 28 personer i hver kabine svarende til 784 personer i alt.

På hjemturen havde jeg besluttet mig for at tage en taxi – men om det ville lykkedes – NEJ. Nå ja, men så kunne jeg også bare gå tilbage, jeg havde jo mit ganske fortrinlige kort. Det var langt – men pyt. På min vej hjem måtte jeg lige have kontrolleret min telefon for SMS beskeder – og om ikke der var kommet svar fra Grace. Vi havde en aftale og skulle ud og spise sammen. Hun ville afhente mig på hotellet kl. 19.00.

Det var en SMS jeg glædede mig vældig over.

Klokken 19.00 var jeg klar og ganske kort tid efter kom Grace gående og havde nær ikke genkendt mig, da jeg havde fået så meget sol og lignede en kogt krebs – ganske rød i hvert fald.

Vi skulle ud og spise kinesisk og jeg må indrømme af mine udtalelser omkring monoton kineser mad ikke længere holder stik. Vi fik meget spændende mad som selvfølgelig skulle spises med pinde. Grace var min guide. Hvad jeg ikke vidste om kinesisk tradition, var at jeg skulle have haft en lille gave med – men det var der da råd for. Efter maden kørte vi ind på Orchard Road. Jeg skulle i hvert fald ikke bryde en tradition. Vi havde det hyle skægt sammen.

Grace var ikke så høj, men slank og med meget langt sort hår, og så havde hun en fantastisk udstråling og var ligefrem – ingen vaklen.

Sidst men ikke mindst så hun fantastisk godt ud – og var også godt klar over dette.

Efter vores shopping tur tog vi tilbage til hotellet, hvor vi sludrede lidt og derefter tog hver til sit.

Og denne dejlige aften kun på baggrund af et flysæde fra Bangkok mod Singapore. Dette beviser igen mine gyldne ord: "Kommer du med "Open mind" – bliver du ligeledes mødt med "Open mind", og kommer meget langt med et smil".

Om natten kunne jeg mærke en begyndende halsbetændelse / forkølelse. De forbandede airconditions – samme problem hver gang jeg er ude og rejse.

Søndag den 29. juni

Stod op klokken 07.30 – et hurtigt bad og derefter den gode morgenmad, hvor jeg igen fik min gode plads. "Speciel service".

Fik herefter pakket de sidste ting og var dermed klar til afgang. Nu var der kun regningen tilbage, hvilket også blev klaret. 367,- Singapore dollars for 5 dage – ja det var der jo ikke noget at sige til.

Herefter mødte jeg Mr. Pedzuan som straks kom mig i møde med en fremstrakt hånd. Han takkede og gav virkelig udtryk for glæde over mit brev. Jeg havde puttet 100 Singapore dollars i en konvolut, som tak for hans hjælpsomhed – og speciel hjælpen med kufferten.

Han fortalte at han havde byttet vagt for at sige farvel til mig. Alt sammen varmer – det betyder i hvert fald at jeg ikke har været upopulær.

Turen gik herefter i taxi ud til lufthavnen med en kinesisk chauffør. En rigtig spøgefugl.

Velankommen i lufthavnen fik jeg faktisk checket in meget hurtigt via en speciel check in "Early checkin". Og så kunne han se at jeg skulle videre til Hong Kong og ville gerne checke mig in direkte til Hong Kong. Ja – tak – kanon.

Turen gennem paskontrol var hurtigt overstået. Nu var der kun lidt ventetid tilbage.

Fra Singapore til Bangkok skulle vi flyve med en Boeing 777-300.

Mine dage i Singapore

Jeg fatter ikke hvor de 5 dage er blevet af – de er fløjet af sted. Jeg har haft 5 ufattelig gode dage – mødt mange dejlige mennesker og ikke mindst Grace. Jeg har set og oplevet ting som jeg ikke i min vildeste fantasi havde troet skulle være muligt. Og mange af de seværdigheder jeg er blevet anbefalet at se, har jeg ikke nået. Men så har jeg set meget andet.

Singapore er en fantastisk by – ren – flot – grøn – og det virker som om at alle der bor i Singapore er ufattelig stolte af dette.

Og så det omkring politiet.

Jeg har set mindre politi på gaderne end hvis jeg sammenligner med København. Så den skrøne kan godt begraves.

Landingen i Bangkok var lidt af en prøvelse. Jeg kan ikke mindes en så hård landing. I Bangkok var vi ca. 1 time forsinket af forskellige årsager. Fra Bangkok til Hong Kong skulle vi flyve med en Airbus 330, og selv om vi fløj i 12.000 meters højde, var det konstant tåget – ingen sollys overheadet.

Jeg kom til at sidde ved en nydelig dame fra Thailand, og der gik ikke ret lang tid før vi kom i en fantastisk god snak sammen. Det viste sig at hun var gift med en amerikansk kineser, der arbejdede på den amerikanske ambassade i Hong Kong, så hun havde ingen problemer med rejse. Hun rejste nærmest på diplomatiske vilkår – dog ikke helt. Efter 1.048 miles eller 1.687 km landede vi i Hong Kong's nye lufthavn, *Chek Lap Kok* som bl.a. er verdens dyreste lufthavn til over 150 mia. kr.

Tiden var den samme som i Singapore + 1 time mere end Thailand, hvilket vil sige 6 timer foran Danmark.

Vi fulgte ad – dog ikke gennem paskontrollen, som for min del tog sin tid, men vi mødtes ved kufferterne. Vores kufferter kom næsten samtidig. Derefter gik vi sammen gennem tolden, hvor hun snakkede som et vandfald. Da vi var kommet igennem sagde hun: "Det er første gang jeg ikke har, skulle kontrolleres – det må være dig – 1000 tak".

Derefter fik jeg hilst på hendes mand og deres 17 årige søn. De skulle lige se mig an – hvem var det mor gik og snakkede med, da de kom fra tolden?

De var vældig søde mennesker.

De anbefalede mig at tage toget ind til byen, men her var en jeg dog en tøsedreng – måske også for træt. Jeg besluttede mig for en taxi, og det var jeg glad for. Jeg skulle ikke til at eksperimentere på nuværende tidspunkt.

Min taxichauffør var igen lidt af en sjov fætter, vi fik os en god snak sammen, inden jeg ankom til hotellet i bydelen Hong Kong.

Turen ind igennem det hele, var en kæmpe oplevelse – disse højhuse, og så alle de lys. Det var ikke til at tro.

Igen viste det sig at min Internet bestilling virkede. Forarbejdet var lavet, og en underskrift og en hjemadresse, så var det på plads. Jeg skulle bo på 12. etage. Et fantastisk værelse – stort og dejligt.

Fik kort snakket med Atchara inden jeg fandt baren for at nyde en kold – og inden det var sengetid. Baren lukkede allerede kl. 23.00 var det var begrænset hvad der kunne nås.

Mandag den 30. juni

Da jeg stod op omkring kl. 07.30 pis regnede det – det så ikke godt ud, og jeg var lidt trist til mode – grundet min forkølelse, hvor feberen også spillede ind. Følte at jeg havde høj feber. Efter morgenmaden var jeg klar til at tage tilbage til Thailand, men det skulle nu have en chance, så jeg tog ned i receptionen for at se på guidede ture – og det lykkedes.

Jeg skulle på en byrundtur, som altid er godt at starte med. Men den startede først kl. 14.00. Samtidig fik jeg også bestilt en tur til Macao, som skulle foregå om tirsdagen.

Gik herefter en tur ned mod Hong Kong Station og prøvede at undgå at blive våd. Jeg skulle have fat i en paraply – det kunne der ikke herske nogen tvivl omkring, men hvor. Der var forretninger overalt, men ingen som solgte paraplyer. Først på hjemvejen fandt jeg en forretning i en af sidegaderne. Så nu var det også på plads.

Jeg blev kørt til vores opsamlingspunkt og ganske kort tid efter ankom mini bussen og guiden. Vi var i alt kun 5 gæster hvoraf de 4 var en familie fra Indien, og meget søde og rare.

Vores første stop var oppe på "Victoria Peak" – 500 meter over havets overflade, med en fantastisk udsigt over Hong Kong.

Heroppe var det også muligt at besøge "Madame Tussaud's voksabinet". Dette var ikke indbefattet i programmet, så vi måtte "nøjes med Bruce Lee", som stod opstillet udenfor indgangen.

Herfra gik turen til Aberdeen, hvor vi undervejs kom forbi den meget berømte filmskuespiller "Jackie Chan" private hjem.

I Aberdeen var der mulighed for at opleve hvordan de gamle fiskere lever i deres husbåde. De lever og ånder for havet og på havet. Disse husbåde er deres hjem, og bliver ikke længere brugt til fiskeri.

Deres indkomst består i at sejle rundt med turister – for 50,- Hong Kong dollars pr. person i små Sampan både (små motoriserede træbåde). Sejlturen går ud på at vise turisterne deres specielle livsstil.

Og selvfølgelig skulle jeg prøve en sådan tur. Inderne – tror jeg var bange for vandet, men det skulle nu ikke tilbageholde mig. Guiden blev tilbage hos dem, medens jeg fik en fantastisk dejlig sejltur, rundt mellem de forskellige husbåde og fiskeriskibe. Skipper var en ældre dame, men hun kunne nu hendes kram.

Det var en rigtig god oplevelse, og heldigvis var vejret blevet godt. Solen var kommet igennem.

På vej tilbage kom vi forbi den meget berømte "Jumbo" restaurant.

Jumbo er en gigantisk flydende restaurant i kinesisk stil med pagodetage og masser af kulørte lamper.

Efter denne dejlige oplevelse kørte vi ind til en juveler, som selv importerer alle ædelsten og guld, bearbejder det hele og eksporterer dem videre til hele verdenen. Vi så hvordan de bearbejdede noget af det – meget interessant.

Grunden til denne kæmpe industri, skyldes den ekstrem lave skat / moms i Hong Kong. Indkomstskatten i Hong Kong er på maks. 15 %. Den skattefrie bundgrænse er på ca. 125.000,- kr. om året pr. person. Den gennemsnitlige indtægt er 11.000,- kr. om måneden, og derfor er det under 40 % af den arbejdende befolkning, som betaler skat.

Efter rundvisningen fik vi mulighed for at se deres showroom. Et kæmpe lokale – udelukkende med smykker i alle mulige afskygninger.

Her blev jeg "fanget" af en ældre dame – der kunne hendes salgstale. Hun viste meget deres specialiteter – noget de havde taget patent på, og som jeg ikke helt forstod betydningen af, men det havde noget med held at gøre.

Jeg kunne ikke lade være – det var trods alt også vores thailandske bryllupsdag. Så det endte med et vedhæng til en halskæde i 18 karat guld med 9 stk. diamanter i 0,5 karat. Inde i midten – bag glas – en slags propel, der kunne "synge" når den kom i omdrejninger.

Vi havde en god snak og tilbød mig 30 % rabat, som hun viskede til mig. Jeg spurgte om hun ikke havde en meget speciel pris til mig. Dette skulle hun have speciel tilladelse til, og måtte have grøn hos manageren. Hun kom glad tilbage og kunne meddele at jeg kunne få 40 % rabat, og så slog jeg til.

Startprisen var	7.580,- Hong Kong dollars
I Dkr.	4.737,- Danske kroner

min pris   4.548,- Hong Kong dollars
I Dkr.   2.842,- Danske kroner.

Nu kunne jeg kun håbe at Atchara også syntes den var flot. Jeg var i hvert fald ikke i tvivl.

Efter dette fantastiske indkøb kørte vi videre til det turist populære "Stanley markedet", hvor vi undervejs kom forbi den meget berømte badestrand "Repulse Bay" – den bedste strand i Hong Kong.

Stanley markedet er kendt for salg af gaveartikler i alle mulige afskygninger – og mere eller mindre falske i mærkevarer.

Jeg fik købt et par billige Reeboc tennisko, som jeg skulle bruge til turen til Macao.

Markedet var i øvrigt meget spændende og havde mange spændende varer på sortimentet.

Herfra kørte vi tilbage til Hong Kong, hvor jeg tog med over til Kowloon for at spise. Kowloon er normalt det sted turisterne opholder sig, og har derfor et meget større udbud af forskellige restauranter. Efter at vi havde afleveret inderne, havde jeg en meget god snak med guiden – hun ville gerne køre mig til stedet hvor de gode restauranter ligger.

Fandt en god restaurant og fik noget godt og spise. Efter aftensmaden gik jeg ned til færgen, hvor jeg var meget spændt på hvordan billetsystemet virkede. Men det var nu ganske simpelt nok. 1,70 Hong Kong dollar og jeg kunne passere strædet til Hong Kong delen. En fantastisk dejlig tur – og så alt det lys i alle mulige farver.

Velkommen til øen Hong Kong havde jeg besluttet mig for at prøve en af de små dobbeltdækker sporvogne – der har transporteret passagerer siden 1904. Man kan ikke have været i Hong Kong uden at have prøvet disse dejlige transportmidler.

Sagt som gjort. Og det viste sig at være sig at være ganske simpelt og meget behageligt – stille og roligt. Turen fra havnen og hjem til hotellet kostede 2 Hong Kong dollar, og det var bare med at have mønter på sig. Når man gik ind i en sporvogn, var det i den bagerste ende og altid ud i forenden, hvor pengene kastes ned i en beholder – og dermed ikke mulighed for at få tilbage. Chaufføren har ikke noget med betalingen at gøre.

Et bad og jeg var klar igen. En øl i MTV stuen og så godnat.

Tirsdag den 1. juli

Kl. 06.30 ringede vækkeuret, og så var det med at komme i gang. Det første der skulle ske var indkøb af papirlommetørklæder – næsen løb konstant – herefter morgenmad, og så var jeg klar til dagens tur – turen til Macao.

Lidt omkring Macao

I 2005 blev Macao indskrevet som en del af verdens kulturarv på UNESCO's liste. Det skyldes, at Macaos gamle bydel er et vidnesbyrd om det første og det længstvarende sammenstød mellem Kina og Vesten baseret på international handel.

Macao vendte tilbage til Kina den 20. december 1999. Hermed var det slut på 442 års portugisisk kolonistyre. Den første portugisiske søfarer satte foden på kinesisk jord allerede i 1513 – det var Jorge Alvares. Fra 1554-57 bosatte de første portugisere sig i Macao, og di fik nærmest monopol på Vestens handel med Kina og Japan. Macao havde en blomstrende handel helt frem til midten af 1800-tallet, hvorefter den blev totalt overskygget af Hong Kong.

På Macaos nu 28 km² (15 km² i 1985 – arealet vokser år for år med inddæmning af nyt land) bor der godt 470.000 mennesker. 95 % er kinesere, og blandt de sidste 5 % udgør portugiserne den største gruppe.

Vi skulle sejle med en speciel Jet flyvebåd (jeg tror de sejler på gas), og turen til Macao er beregnet til ca. 1 time.

Vi var 3 i alt der skulle med troede vi – det viste sig desværre senere ikke at være tilfældet. De 2 andre var mand og kone – 2 usædvanlig søde indere – begge læger. Han var øjenspecialist og de boede begge i England, hvor de også arbejdede. Vi fulgtes ad det meste af tiden.

Men først skulle vi igennem paskontrollen i Hong Kong, hvilket hurtigt var overstået. Da de startede turbinerne lød det ligesom i et fly – fantastisk. Turen, i det kinesiske hav, til Macao var en dejlig sejltur på omkring 100 km vil jeg antage.

Velankommen til Macao skulle vi igennem en ny paskontrol – var ligesom ankommet til en ø tilhørende Kina, som dog ikke krævede visum for mit vedkommende.

Køen var lang men dog hurtig overstået – nye stempler og det var på plads. Udenfor blev vi mødt af guiden (lokal), som skulle forestå turen.

Og så til antallet – bussen var TOTAL fyldt til sidste mand.

Første stop var et ved et monument, hvor vi havde en kort pause.

Andet stop var ved "Barmhjertighedens Gudinde".

På det nyinddæmmede område har man rejst en 20 meter høj bronzestatue af "*Kun lam*", der er en meget moderne, næsten vestlig inspireret udgave af Barmhjertighedens gudinde, Guanyin.

Guanyin (Avolokiteshvara = Dalai Lama for Den Gule Sekt) er barmhjertighedens gud og kan være både en mand og en kvinde. Især under Tang-dynastiet blev hun afbildet som en kvinde. Hun hører og svarer på folkets bønner, hjælper de trængende, lindrer de lidende og helbreder de syge.

Hun er blevet genfødt 32 gange. Hun har fødselsdag tre gange om året den 19. dag i den 2., 6. og 9. måne, hvor især ældre pilgrimme brænder røgelse, bukker og ofrer for hende. Det er et særligt godt tidspunkt at opnå nirvana eller at blive genfødt på i Det Vestlige Paradis.

Her havde vi problemer med et inder par, der ikke kunne klokken – eller sagt med danske ord – var pisseligeglade med at der sad en busfuld og ventede på dem. Vi ventede på de 2 i 10 minutter – efter at guiden var gået på jagt efter dem.

Min "læge ven" fortalte at dette var ganske normalt i Indien, men at han selvfølgelig ikke havde forståelse for at de kom for sent.

Ved siden af mig i bussen sad en asiat amerikaner og overfor hans kone og datter. Også nogle rigtig dejlige mennesker, som jeg fik en god snak med. Datterens veninde studerer faktisk i København.

De var mægtig interesseret i Danmark, da de på amerikansk TV havde hørt at danskere var de gladeste mennesker på hele jorden.

Fra "Barmhjertighedens Gudinde" kørte vi ind til et gammelt kinesisk tempel – A-Ma templet.

Faktisk stammer navnet Macao fra dette tempel, der var her længe før, portugiserne kom til halvøen.

A-Ma-Gau (A-Ma stedet) blev i portugisernes øre til Macao. Templet er viet til den taoistiske gudinde A-Ma (= Tin Hau), som er de søfarendes beskytter.

I en sidegade til templet blev der solgt småkager efter princippet "Du køber ikke noget før du har smagt, hvad du køber". Og der var rigtig mange småkager, man kunne smage på.

Igen måtte vi selvfølgelig vente på de 2 indere – de andre i bussen var begyndt at blive irriteret på dem.

Fra A-Ma templet kørte vi videre til Macao Museum – et interessant og moderne museum, der fortæller koloniens og indbyggernes historier. Museet er bygget i *San Paolo do Monte-fortet*, og ved siden af Macaos berømte vartegn "Sao Paulo-kirken"

Det er stort set kun kirkens facade tilbage, men den står fantastisk effektiv – for enden af en lang trappeopgang – som var det en triumfbue.

Men kirkens skæbne er mere tragisk. Den blev bygget 1602-37 og var et af de største og smukkeste kristne monumenter i Østen. Formentlig tegnet af en italiensk jesuit med hjælp fra kristne japanere.

I 1762 blev jesuitterne fordrevet fra Macao, og senere blev kirken til en kaserne for militæret. I 1835 spredte en brand sig fra kasernekøkkenet til kirken, og efterlod blot facaden.

Jeg behøver vel ikke at skrive at vi igen måtte vente på de 2 indere. De var så ufattelig total ligeglade med de andre i bussen.

Inden vi skulle spise var vi på besøg i et af de mange kasinoer der er på Macao – og jeg kan kun sige "Ikke til at forstå". Sidste år havde alle kasinoer i Macao samlet indbetalt over 2 billioner Macao Dollars til staten i form af skat.

Det var desværre ikke tilladt at tage billeder indenfor.

Derefter var der spisning i restauranten, hvor jeg sad med de 3 amerikanere + 2 andre amerikanere, og vi hyggede os. Jeg ved ikke hvorfor – men rigtig mange har hørt om Danmark, og er meget interesseret i at høre mere om dette lille land i Nord.

Efter kasino oplevelsen kørte vi ud til Macau Tower. En mega oplevelse – 338 meter højt – verdens 4 største selv stående tårn.

Vi var oppe i 61. etage, hvor der var mulighed for "elastikspring" – verdens længste elastikspring. Heroppe fra var der en fantastisk udsigt.

Efter Macau Tower besøget kørte vi tilbage til havnen, hvor vi skulle igennem hele møllen igen. 1 time senere ankom vi til Hong Kong, hvor jeg havde besluttet mig for at tage undergrundsbanen ud til lufthavnen. Jeg ønskede at afbryde min ferie i Hong Kong hvis dette kunne lade sig gøre – ikke fordi jeg ikke befandt mig godt – nej min helbredstilstand var efterhånden miserabel og gik konstant rundt med høj feber.

Min energi og gejst havde total forladt mig min krop, og så så jeg ingen anden udvej end at søge "sikker havn".

Jeg ankom til lufthavnen og stødte straks på Thai Air – der stadig havde åbnet – hvilket var lidt af en satsning.

Jeg forklarede hende at jeg gerne ville rejse 2 dage før, hvis dette var muligt. Det var der ingen problemer i. Jeg blev booket til dagen efter – samme tid – hvilket vil sige afgang kl. 08.00.

Derefter gik turen tilbage til Hong Kong og igen med undergrundsbanen, hvilket var en rigtig god oplevelse. Det sidste stykke vej foregik med sporvogn igen.

Hjemme på hotellet begyndte jeg at pakke og gøre klar til en meget tidlig afgang.

Billeder fra mit værelse.

Onsdag den 2. juli

Kl. 04.00 ringede telefonen og så var det op og i gang. Kl. 04.40 var jeg klar til at tage en taxi til lufthavnen. Undergrundsbanen havde ikke åbnet endnu.

Medens jeg afregnede på hotellet steg feberen helt vildt og selv om der var aircondition i receptionen var min polo T-shirt fuldstændig gennemvåd. Omkring kl. 05.15 var jeg ude i lufthavnen – der var overhovedet ingen trafik på dette tidspunkt.

Kl. 06.00 begyndte de at checke in, og så gik det hurtigt. Kl. 08.00 præcis var der afgang fra Hong Kong.

Velankommen til Bangkok skulle jeg selvfølgelig igennem pas og told igen – hvilket jeg efterhånden havde gjort nogle gange på denne tur. Men denne gang skulle min bagage kontrolleres – dog kun gennemlyses, men det er første gang jeg har oplevet dette i Bangkok.

Jeg fik derefter vekslet mine Hong Kong Dollars til Thai Bath.

Nu kom det store gyldne spørgsmål – hvordan kommer jeg nu videre?

En venlig dame inde i lufthavnen fortalte at jeg skulle tage en taxi ind til busstationen i Bangkok. Navnet på busstationen skrev hun ned til mig, samtidig med at hun forklarede hvor jeg skulle finde en taxi henne.

Taxi systemet virkede – chaufførerne stod i kø, og når man spurgte efter en taxi – blev destination skrevet ned samtidig med næste chauffør i rækkefølgen. En kopi af sedlen fik kunden og en anden forblev hos taxiselskabet. Dermed kunne man altid spore tilbage til den chauffør der havde kørt med en – meget sikkert.

Efter en lang køretur og 430,- Bath, kom jeg ind på busstationen. Fornemmer at priserne er steget kraftigt i Thailand. På busstationen blev jeg straks mødt af en behjælpelig ung mand, der hjalp mig hen til den rigtige betalingsluge. Han mente "åbenbart" at jeg skulle med en speciel VIP bus, som først ville afgang kl. 13.00.

Nu skulle jeg have omkring 2½ time til at gå. Så jeg fandt et bord – midt i det hele og følte mig faktisk til offentligt skue. Jeg fik mange blikke og smil.

Busstationen er som sådan ikke meget besøgt af turister.

Endelig kom bussen – meget eksklusiv bus, og turen kunne begynde Nord-Øst på.

Omkring kl. 17.00 ankom jeg til "Nambo Kåg", som var min endestation med hensyn til bussen. Nu skulle jeg kun de sidste ca. 10 km. mod Bandan, men hvordan?

Jeg stod lidt og sonderede terrænet og besluttede mig for at gå i den modsatte retning – ind mod byen. Her kom jeg i snak med en lokal forretningskvinde, hvor jeg gav udtryk for at jeg gerne ville til Bandan. Lidt fakler og grin, så var den aftale på plads. Hendes mand ville køre mig til Bandan for 250,- Bath.

Det pudsige var at den gamle mand på 64 år kunne tale engelsk – mægtig hyggeligt. Ankom sikkert og godt til Bandan, hvor de ikke ville tro deres egne ører, da Daj pludseligt sagde: "Nu kommer Kaj" – en kæmpe overraskelse for alle.

Der var fuld gang i forberedelserne til den store fest – til Dajs munkefest - alle var i festhumør.

Aftenen gik stille og roligt.

P.S.

Ved min ankomst lagde jeg straks mærke til følgende: "Tiden ser ud til at have stået stille i de 2 år – ingen har forandret sig – hverken blevet større, højere eller ældre at se på".

Torsdag den 3. juli

Stod op omkring kl. 05.45 – og klar til dejlig dansk kaffe – medbragt hjemmefra.

Allerede fra morgenstunden var der ekstrem stor travlhed – og i løbet af dagen ville der komme mange hjælpere til al mulig forefaldende arbejde – ja lige fra madlavning til mere fysisk hårdt arbejde.

Jeg tog med Atchara ind til Dalat Cambing for at handle ind. Der var meget der skulle indkøbes. Der var inviteret 400 gæster. Bare at se beholdningen af sodavand, øl og vand var enorm.

Ovenstående var ikke engang det hele – på den anden side stod ligeså meget.

Herefter var der afhentning af tallerkner, glas bestik, gryder osv. oppe fra templet, som kan lånes frit og kvit. Det var enormt store mængder skulle til.

Og så skulle det hele først vaskes af – som der blev etableret et "vaskehold" til. Jo der var stor aktivitet og rigtig mange mennesker involveret. Folk gik og kom i en lind strøm, for at give en hånd med.

Og samtidig var der en social stemning der overhovedet ikke kan beskrives. Jeg kan kun sige at stemningen var høj og må ofte tænke på følgende: "Hold da op, hvor har vi mistet meget menneskelig værdi i Vesten. Vi er "rige på penge", men de er "rige på menneskelige relationer". Vi har i grunden mistet det der er at værdsætte, og som i grunden betyder alt for os mennesker". Denne eftermiddag bekræfter min teori igen og igen".

Igen i år må jeg efter snart kun 1 dag i Thailand, konstatere at Thailand udvikler sig i et tempo ganske få lande kan følge trit. Bl.a. kan nævnes deres kørsel, hvor der har været en massiv kampagne. Trut i hornet er næsten historie, og "tiden" er begyndt at betyde noget.

Jeg er både glad og dårlig ved mode ved den udvikling. Selvfølgelig har thairne krav på et bedre liv, men er de klar over konsekvenserne – og hvad er et bedre liv?

Jeg er i den overbevisning at om ganske få år vil Thailand ligne et vestligt land – med stres og hvad dertil hører, for at være med i "eliten". Og dette vil gå ud over kulturen i Thailand, som jeg syntes er stærk og som holder thairne sammen.

Ovenstående er det sted hvor Atchara's far sover. Han ønsker at være tæt på dyrene, som han virkelig går op i. Hans lille "hytte" er lavet så det ikke kan regne eller komme myg ind til ham – og så er det altid dejligt køligt derude.

Som noget nyt i familien har Daj fundet sig en kæreste fra syd Thailand og som er muslim, og hvis ikke man havde fortalt mig dette, havde jeg været i den tro, at hun var buddhist – ligesom alle andre. En meget sød pige, der virkelig knokler for at festen skal blive en kæmpe succes, og som kun vil Daj det bedste. En total modsætning til hans tidligere kone.

Om eftermiddagen sad morfar trofast og skærpede knive for hele "mad holdet". Han ankom med hans nye rollator, som virkelig har gjort glæde. Alle i Bandan syntes det var en alle tiders gave at give og morfar var mere end bare glad. Nu kunne han tage vejen ned til Atchara's mor og far uden pause.

Jeg var ovenud glad for at vi havde fundet på den idé, når man så hvilken glæde det gjorde.

Der var flere ældre mennesker i løbet af dagen, som undervejs måtte tage sig en lur, før de kunne fortsætte, og en ting var sikkert – de ville være med og ikke gå glip af det sociale.

Selvom der blev snakket meget, blev der samtidig også gået til den, og omkring kl. 16.00 var der fuldstændig styr på situationen.

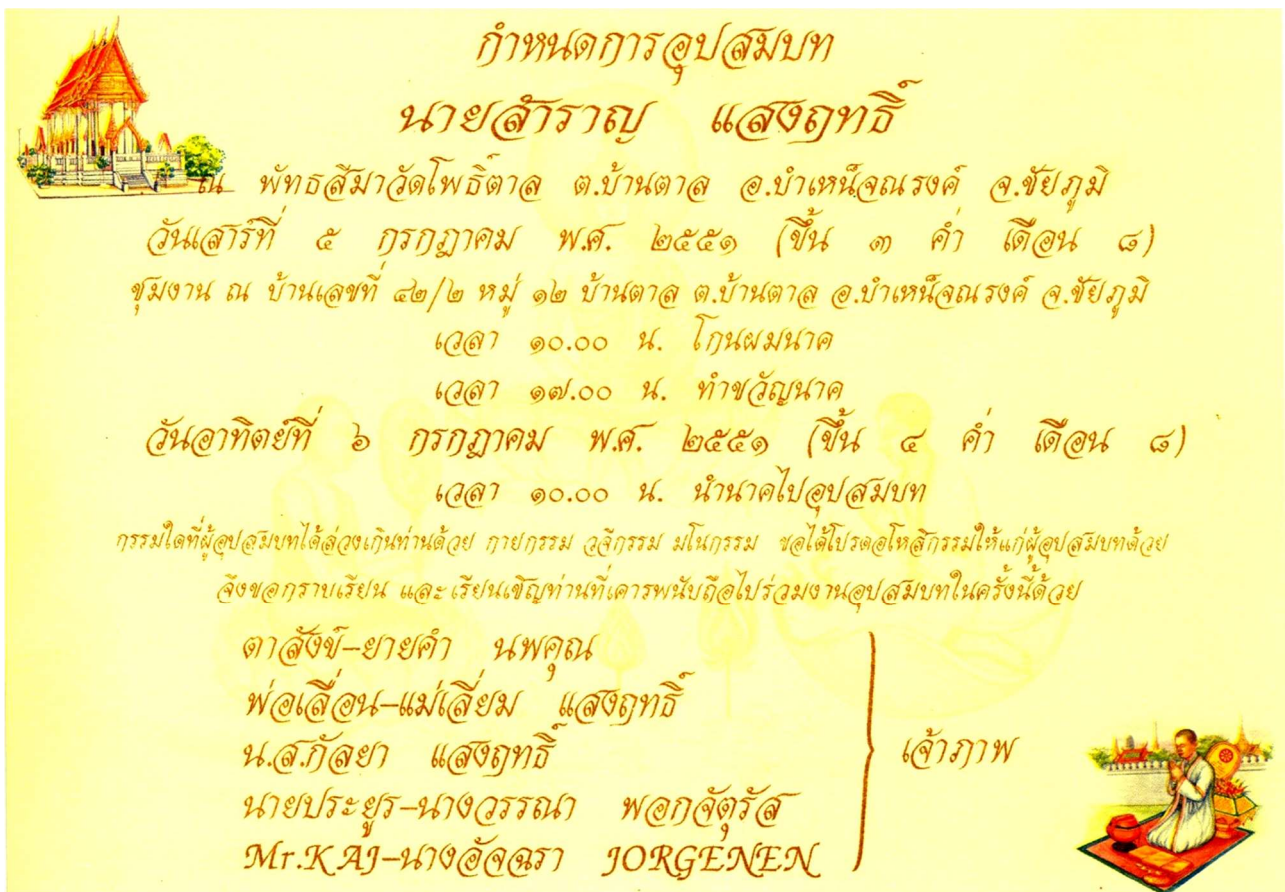
Omkring festen:

Familien har søgt kommune, politi – ja alle de steder, der er nødvendige for at stable en fest på benene, af den størrelse. Vejen bliver lukket og der skal etableres ekstra strømforsyning til huset, da aftenen vil byde på "Live musik". På trods af det forestående tager alle det forholdsvis roligt. Jeg ville nok have været lidt mere i panik med så mange mennesker.

Hen mod aften kørte vi ind til Dalat Cambing til marked, hvor jeg fik købt et par klipklapper. Sandalerne var for besværlige.

I år spiser vi generelt senere aftensmad end vi tidligere har gjort. Da vi skal til at spise tager Daj op til munkene, hvor han skal overnatte – og som er en del af ritualerne.

Der blev sendt nedenstående invitationskort.

กำหนดการอุปสมบท
นายสิริราช แสงสุทธิ
ณ พัทธสีมาวัดโพธิ์ศาล ต.บ้านศาล อ.บ้านหินรงค์ จ.ชัยภูมิ
วันเสาร์ที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ (ขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๘)
ชุมชน ณ บ้านเลขที่ ๕๒/๒ หมู่ ๑๒ บ้านศาล ต.บ้านศาล อ.บ้านหินรงค์ จ.ชัยภูมิ
เวลา ๑๐.๐๐ น. โทณพมภาค
เวลา ๑๗.๐๐ น. ทำขวัญนาค
วันอาทิตย์ที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ (ขึ้น ๔ ค่ำ เดือน ๘)
เวลา ๑๐.๐๐ น. นำนาคไปอุปสมบท
กรรมใดที่ผู้อุปสมบทได้ล่วงเกินท่านด้วย ภัยกรรม อกุศลกรรม มโนกรรม ขอได้โปรดอโหสิกรรมให้แก่ผู้อุปสมบทด้วย
สิ่งขอกุศลกรรม และ เรียบเรียงงานที่เคารพนับถือไปร่วมงานอุปสมบทในครั้งนี้ด้วย
ดาอั้งยี่-ยายคำ นพคุณ
พ่อเสือน-แม่เสียม แสงสุทธิ
น.ส.กัญญา แสงสุทธิ
นายประยูร-นางอรธนา พอกจตุรัส
Mr.KAJ-นางอ้อจจรา JORGENSEN
เจ้าภาพ

Fredag den 4. juli

Allerede kl. 03.00 stod Atchara op. Hun og 7 andre skulle ind til Dalat Cambing for at hente friske grøntsager. Jeg stod først op kl. 06.00 og allerede kl. 07.00 begyndte huset at summe af mennesker.

I dag skulle de sidste ting på plads, hvilket vil sige telte, stole, borde, kokosnødder åbnes og endelig det sidste mad.

Kl. 09.00 var der omkring 40-50 frivillige til at hjælpe.

Hele formiddagen gik med utrolig stor aktivitet og med et var alle 3 telte oppe – et teamwork der ville noget.

Jeg gik lidt rundt for mig selv og lignede mest af alt én der ikke ville hjælpe, men jeg havde utrolig svært ved at indgå i deres arbejdsteam – følte at jeg bare gik i vejen – og alt sammen fordi jeg ikke kunne forstå dem.

Så jeg valgte den passive rolle og gik rundt med fotografiapparat samt videoptager – det så dog trods alt ud af noget.

Selvom der var travlt, var der tid til at blive sørget for. Hjælperne skiftedes til at spise – få lidt Whisky og ellers bare hygge.

Om eftermiddagen spurgte Sunan om jeg ville med – og til hvad – vidste jeg ikke, men hvorfor ikke. Atchara og Renu var taget til Korat, så jeg tog chancen, der var jo ingen at spørge, hvad det gik ud på.

Det viste sig at vi skulle ud og slagte den indkøbte tyr. Da vi kom derud, var den stadig levende, så det var i hvert fald frisk kød, der skulle serveres til festen.

Heldigvis nåede den at dø inden Casper og Jesper kom med et andet hold. Den blev slået ihjel med en økse, med gentagne slag i panden, og derefter straks en kniv ind i hjertet. Jeg tror ikke den led – men det så lidt barsk ud. Det var en professionel slagter der forestod slagtingen.

Det rigtig gode kød blev skåret fra i små klumper – og til hvad? Jo det gik de og spiste af løbende. Jeg blev også tilbudt et stykke, men nej tak – her tror jeg at jeg skulle tage hensyn til min "sarte" mave.

Efter at tyren var slagtet, kørte Sunan og jeg hjem til huset, hvor hele "slagteholdet" stod klar til at modtage.

Og så skal jeg ellers love for at der blev gået til den, og ganske kort tid efter ankom de 3 slagtede grise, så der var meget der skulle bearbejdes, men der var mange hjælpere til denne "aktivitet".

Om eftermiddagen gik jeg en dejlig lang tur rundt i Bandan. Trængte til at være mig selv.

Derhjemme var musikken ankommet og jeg kan garantere for at det var højt. Jo nu var der basis for en fest.

Her skulle den stå det næste døgn og spille, kun afbrudt af 4-5 timers nattepause.

Hen på aftenen fik jeg snakket med far, for at fortælle at jeg nu var i Thailand.

Aftenen udviklede sig til en stor fest, selvom det først var lørdag det hele skulle starte. Senere på aftenen fik jeg en SMS fra Jan Elmstrøm fra Bygteq. Der var kommet "blæk" på ordren til HP Byg i Hjørring. Jeg ringede straks til Jan og kom igennem – men det var en dårlig forbindelse.

Vi havde fået, om end ikke den største ordre, men en af de største ordrer i Bygteq's historie, og som Jan, Aase og jeg havde kørt indtil videre. Det var en kæmpe glædelig meddelelse at få denne aften. Der var blevet brugt rigtig mange timer på denne opgave – indtil videre.

Lørdag den 5. juli

Musikken startede omkring kl. 05.00 eller måske endda tidligere – det var i hvert fald højt. Kl. 07.00 var der fuld gang i den. Det væltede ind med mennesker og en kanon stemning – men det er svært at være en del af festen, og jeg kan nu godt forstå Atchara's holdning til danske fester de første mange år. Der sker en masse ting og alle ser ud til at more sig – man kan bare ikke selv deltage.

De gamle damer holdt om formiddagen, inden Daj skulle klippes, en mindre ceremoni. Denne forestås af Atchara's mormor.

Ude bagved var der stadig fuld gang i madlavningen.

Kl. 11.00 skulle Daj op i templet for at blive klippet skaldet. Den kørende "Musiklastbil" fulgte med derop under stor festivitas – rigtig mange mennesker skulle med og opleve denne del af ceremonien.

Første hårtot bliver klippet af en munk – herefter er det familie og venner, der hver i sær klipper små hårtotter af.

Da de første hårtotter blev klippet sad Daj og græd, hvilket Atchara heller ikke kunne stå for – meget bevægende.

Hårtot efter hårtot blev fjernet og Daj blev mere og mere munk – af udseende.

Til sidst er det igen en munk der foretager den sidste studsning. Ja selv øjenbryn, skæg og overskæg ryger i forbifarten.

Herefter blev Daj i klædt det hvide tøj, og så ganske nydelig ud. Her sammen med en ufattelig stolt og glad morfar på 93 år.

Ved hjemkomst var den store scene ankommet – eller var ved at blive bygget op.

Selvom der stadig var stor aktivitet fik jeg om eftermiddagen en gang ægte thai massage af Daj's kæreste Djep – en kanon oplevelse. Jeg skulle have 2 gange sagde hun. Hun kunne mærke mit fald – og havde fuldstændig styr på det. Djep arbejder til dagligt som massør i Bangkok.

Stille og roligt kom der mere og mere liv – på matriklen. Inden festen for alvor startede, var der flere ceremonielle pligter der skulle afholdes. Disse stod Atchara's morfar for. Dette var en kæmpe ære for ham – og dette havde han sådan set frem til.

En anden stor hjælp der blev givet var fra Paj Van og Duck (2 udvekslingsstudenter der har været i Danmark 1 år ikke langt fra Sdr. Felding, og som Atchara tog sig meget af). De ville gerne give en hånd med – for at vise deres taknemmelighed.

Kl. 19.00 ankom musikken og det var en kæmpe oplevelse - og flot. De skulle nu spille og synge indtil kl. 01.30.

På et tidspunkt skulle Jut og jeg ud og danse. Det vækker altid opsigt, når jeg bevæger mig ud – og dette elsker Jut.

Hele aftenen var jeg ufattelig godt bevogtet og dette i bogstaveligste forstand. Jeg sad ved et bord, hvor Jut også sad og ellers sad der ikke mindre end 6 bevæbnede politimænd ved bordet. Den ene af dem sørgede konstant for at mit glas var fyldt – og ikke kun mit blev fyldt – han tog også selv. En rigtig spasmager. (Det viste sig senere at det var Moon's kammerat).

Selv en af cheferne var med (2 stjerner). Med sig var 2 næsten neutrale politimænd – dog kunne de ikke skjule pistolen.

Hvad jeg på dette tidspunkt ikke vidste, var at der 3 steder i Bandan var udstationeret politifolk. Alle indfaldsveje til festområdet blev bevogtet – hvilket vil sige at der foruden de 6 der deltog direkte også var 6 udenfor, der passede på os.

Og som om det ikke var nok – nej. Der var ankommet 3 totalignende "bumser", som Jut straks havde bemærket – og undersøgt nærmere. Det viste sig at være 3 narkopolitimænd der "optrådte" helt neutrale og var udstationeret fra Korat. De skulle bare vandre rundt og holde opsyn med at der ikke var narko tilstede og alt foregik i fred og ro.

Når så stor en fest holdes – og der er søgt polititilladelse – møder de altid op, for at sikre fred og ro – om ikke andet viser de "flaget".

Her ved festen blev vi passet op, men der blev også sørget godt for dem. Mad og drikkevarer – de kunne bare tage for sig.

Pludselig sagde Jut følgende til mig:

"Kaj – jeg har i aften talt med Paj Van og Duck, og de sagde følgende store ord om dig og Atchara, som jeg syntes du skal vide".

"Både Duck og Paj Van sagde at de begge ALDRIG vil glemme dig og Atchara. I har betydet så meget for dem – at det ikke kan beskrives med ord. Begge har givet udtryk for at Atchara var deres mor, medens de var i Danmark".

Da jeg senere snakkede med Duck sagde hun: "Det var ikke gården der holdt mig oppe – han var altid sur – nej det der holdt mig gående – var Atchara og hendes omsorg for os".

Paj Van sagde senere: "Det var altid sjovt at komme i jeres hjem. Der skete altid en masse".

Blev i løbet af natten stukket af myg eller myrer og så på det allerhelligste – tissemanden. Det er første gang den har været så stor – "uden at være begejstret". Og det værste af alt – det klør helt vild – ja forestil dig hvordan det ser ud 😊.

Søndag den 6. juli

Da jeg stod op omkring kl.07.00 var teltene allerede pillet ned og oprydningen i fuld gang, men festen kører alligevel på fulde omdrejninger. Omkring kl. 09.30 skulle Daj "vaskes" under stor festivitas.

Daj's søn Sadang morede sig helt vildt. Han havde fundet en vandkande med isterninger og uden at Daj anede det – fik han dette kolde vand ned over sig. Alle grinede.

Herefter hælder venner og bekendte til Daj vand over hovedet på ham, hvorefter han er klar til at blive i klædt det hvide tøj igen og herefter båret op i templet.

Men forinden skulle der tages et familiebillede, og som noget nyt skulle Atchara's halvbrødre også være med. De havde deltaget i de festlige begivenheder lige fra starten, og havde virkelig givet store pengegaver begge to.

Nedenstående billede er det første billede der nogensinde er taget af den samlede familie.

Kl. 10.00 skulle Daj bæres op til templet – igen under stor festivitas. Alle var i festhumør.

Efter ankomst til templet og 3 gange rundt om templet var det tid til at træde ind i templet, hvor jeg også fik lov til at komme med ind – for første gang.

Efter nogle ceremonier, var det hele "overstået". Nu skulle Daj tilbringe 7 dage hos munkene.

Derhjemme gik det stærkt med oprydningen og med et kunne man ikke længere se at der havde foregået så stor en fest – med undtagelse af tegnebogen måske.

Af gaver havde de fået omkring 50.000,- Bath. Hele festen havde kostet omkring 100.000,- Bath, hvilket svarer til ca. 2 års indtægter.

Daj havde selv betalt	ca. 30.000,-
Atchara	ca. 30.000,- + 1 tyr
Danske thai venner	ca. 20.000,-
Mæo	3 grise

Om eftermiddagen gik jeg en lang tur. Havde behov for noget ro. Herefter fik jeg mig en god lur.

Til aften skiftede Atchara og jeg seng, da de mente der kunne være myrer i sengen. Jeg havde det ikke godt – det kløede helt vildt.

Mandag den 7. juli

Klokken 06.00 stod jeg op og fik lavet lidt kaffe. Det var kun Atchara's far og mor der var oppe. Inden de andre stod op ankom Jut. Han ville gerne have en kop dansk kaffe – han vidste at den var brygget.

Herefter stod den på fin oprydning. Der lå flasker og plastic overalt, og efter lidt oprydning kunne man godt se at der havde været fest.

Midt på formiddagen fik jeg en ny omgang massage af Djep, inden hun tog tilbage Bangkok for at arbejde.

Senere ankom genbrugsfolkene for at hente flasker, plastic og pap. Dette gav ikke mindre end 360 Bath.

Alle er nærmest taget tilbage til deres respektive hjem – dog for de flestes skyld – Bangkok. Her er der nu fred og ro.

Sidst på eftermiddagen gik Atchara og jeg op i byen, hvor jeg mødte Jut. Vi skulle lige have en øl sammen.

Mine stik på de ædlere dele, virker som om at kløen og smerterne tiltager – og overvejer at besøge lægen.

Tirsdag den 8. juli

Har haft en frygtelig nat med kløe og beslutter her til morgen, at opsøge lægen. Så må vi se hvad det er. Atchara tog med derind, og efter nogle få formaliteter kunne jeg besøge lægen.

Lægen fortalte at biddet eller hvad det nu var, normalt ikke betød noget – thaiernes immunforsvar skulle nok klare disse bid, men min krop havde åbenbart problemer med dette, så den skulle hjælpes lidt på vej.

Jeg fik ikke mindre end 4 forskellige tabletter samt noget creme jeg skulle bruge. Det hele skulle gerne være overstået inden 3 dage – og dette glædede jeg mig helt vildt til. Jeg var yderst godt tilfreds med min beslutning om at tage til lægen – pris inkl. medicin 200,- Bath og det hos en privat læge.

Kl. 10.00 havde Jut arrangeret det således, at jeg kunne komme op på det lokale kommunekontor og bruge deres Internet. Det var langsomt – parabol Internet – men dog brugbart.

Om eftermiddagen kørte vi ud i bjergene. Vi skulle se vildtlevende blomster. Her fik jeg bevis for at kommunikation er en svær ting. Jeg dummede mig hele 2 gange.

- Hvor langt er der? – ikke ret langt blev der sagt – men der var langt. Jeg havde ikke fået afstemt – hvad er langt!
- Se på blomster. Jeg havde straks et billede af Jesperhus, og det bibeholdt jeg – og sådan var det slet ikke.

Atchara kørte derud og jeg kørte hjem i Sunans bil.

Stedet var flot – ingen tvivl om det. Her herskede fred og ro.

Velkommen derhjemme igen, fik jeg mig et langt hvil i liggestolen. Jeg tror pillerne havde gjort sin indvirkning på mig.

Om natten regnede det helt vildt. Det stod simpelthen ned i stænger. Og jeg havde en nat næsten uden kløe – pragtfuld.

Onsdag den 9. juli

Det var meget frisk her til morgen. Nattens regn havde givet en hel anden luft. Sad og skrev hele formiddagen, og samtidig fik vi også planlagt den kommende tur sammen med Jut.

Vi skulle først ned til Sara Buri og se et vandfald – herefter ud og se, ifølge Jut, verdens længste dæmning. For foden af dæmningen i den nærliggende by skulle vi så overnatte. På vejen hjem skulle vi forbi "schæfer byen", hvor vi skulle se på en schæferhund til Atchara's far. Det var noget jeg havde lovet ham.

Atchara's far er meget glad for en personlig hund – og passer dem godt. Det er meningen at den skal ligge ude hos ham – en slags vagthund for ham – og så får han ikke noget bedre end en schæferhund, er min overbevisning.

Om eftermiddagen kørte jeg med Mo til Nambo Kåg, på hver vores knallert, for at hente Renu og Mack, der kom tilbage fra Bangkok.

På hjemturen fra Nambo Kåg, kørte Mack med mig, og så var der knald på – vi kørte 80 km/h og nåede lige hjem inden regnen for alvor startede. Det væltede ned, og Mo og Renu kom plaskvåde hjem.

Jeg nåede lige at filme lidt fra huset – larmen fra regnen var enorm, da Nung Nang med et udbrud, pludselig overdøvede larmen.

Der var total oversvømmelse i badeværelset. Vandet væltede ind, og straks blev der iværksat foranstaltninger for at stoppe en videre oversvømmelse i huset. Mæo og jeg fik hurtig fyldt nogle sandsække, medens Atchara og Nung Nang bar kloakvand ud. Atchara's far prøvede i mellemtiden at finde årsagen – jo alle kæmpede. På et tidspunkt var der 20 cm vand overalt – og ih hvor det stank.

Vi øsede og øsede vand og endelig så det ud til at vi havde fået bugt med vandet. Atchara's far havde fundet årsagen – og inden jeg så mig om, var der også ryddet op – badeværelset gjort rent – ganske effektivt.

Casper og Jesper ville om aftenen ikke i bad – det lugtede – men dette var ingen undskyldning for et bad. Der blev etableret et udendørs bad – og så bare i gang. Det havde de ikke regnet med.

Til aftensmaden ankom Renu og Mo for at spise med os. Det er altid dejligt at være sammen med Renu – hun er en frisk pige der har lært rigtig meget i Danmark, og meget af hendes tidligere generthed er total forsvundet.

Jeg glemmer aldrig hendes første tur sammen med os, og hvor vi skulle i vandland – hun skulle bare ikke i badetøj – på ingen vilkår.

Først da Atchara sagde: ”Nu tager du det badetøj på – og det er nu. Hvis du ikke gør det – vil jeg heller ikke hjælpe dig med at komme til Danmark”. Og så kom Renu i badetøj.

Det havde bare været en stor grænseoverskridende handling for Renu, og som hun efterfølgende kom til at have mange af.

Torsdag den 10. juli

Det havde været en dejlig nat – kold og lige noget for os.

Om morgenen var der en fugl der konstant holdt mig vågen. 4 pip og 1 pause, derefter 4 pip og 1 pause, og det hele tiden.

Kl. 10.30 skulle vi til Korat. Der skulle ske et eller andet. Lige inden afgang kom elektrikereren for at pille den ekstra strømforsyning ned, som var blevet brugt i forbindelse med festen.

Kørte til Korat, hvor Casper, Jesper og jeg sad omme på ladet. I Korat startede Atchara med at købe en ny hår trimmer, hvorefter vi kørte ud til MEGET stort supermarked.

I supermarkedet startede vi alle med at få noget at spise.

Efter at maverne var fyldte var det tid til at gå amok. Renu og Atchara havde pludselig fået fremprovokeret et meget stort indkøbsgæn.

Atchara købte BH'ere i stakkevis plus dametasker. Det hele skulle sælges i Danmark – var i hvert fald planen.

Til sidst var det min tur til at gå amok. Jeg fik købt et nyt Seiko ur til 26.000,- Bath, fratrukket 10 % rabat.

Efter hjemkomst kørte Atchara og jeg ind til Dalat Cambing. En af stifterne på urremmen var ikke sat rigtig i. Det kostede ikke noget.

Atchara's far fik mit det gamle ur – som straks blev taget i brug.

Til aften besøgte vi Jut, hvor vi fik frisk kokos og lidt øl.

Fredag den 11. juli

Dagen startede med at Atchara ville give ris til munkene der kom gående. Det var hendes sidste chance inden Daj skulle slutte "munke tilværelsen".

P.S.

Det er Daj yderst til venstre.

Det i dag også Nung Nang's fødselsdag, hvor hun bliver 13 år. Hun fik 500,- Bath i gave af os.

Inden vi kørte kom "hundebilen" forbi. De kører rundt og indsamler hunde, som enten er vilde eller som folk vil af med. En afleveret hund giver 1 ny sort spand. Atchara's mor har allerede 4 spande. Hundene køres nordpå, hvor de slagtes og spises.

Kl. 09.00 startede vores 3-dages tur og med os var:

Jut som chauffør
Mæo og Nung Nang
Atchara's mor
Mo, Renu, Jujii, Gai og Anun
Os 4

I alt 13 personer.

Vores første stop var allerede i Dan Khun Thot – tissepause.

Næste pause var nede ved "Søen", hvor vi altid holder pause, men Jut havde fundet et bedre sted, og hold da op, hvor var det godt. Omgivelserne var helt perfekte og maden ligeså. Kanon godt sted.

Pris 1.500,- Bath inkl. drikkevarer for os alle.

Næste stop var ved vandfaldet "Jet Saw Noi waterfall" nær Sara Buri.

Et fantastisk fredeligt sted, som vi ikke var de eneste der besøgte. Her kom rigtig mange thaier fra Bangkok (1 times kørsel fra Bangkok), for at komme væk fra larmen.

Herfra kørte vi ud til "Ta Dan dæmningen", som ifølge Jut, skulle være verdens længste dæmning med over 3 km. På vej derud var der en ufattelig stilhed, men der var ingen der sov!

Men jeg syntes nu billedet taler sit eget sprog

Besøget ved dæmningen var en meget stor oplevelse – et fantastisk bygningsværk.

Hvis dæmningen sprang, ville alt på nedenstående billede være under vand.

Nu skulle vi så have fundet et sted at overnatte – men hvor?
Jeg overlod det til Atchara og Jut – og pludselig havde vi fundet stedet. Sida Resort og Hotel.
(www.sida-resort.com). Et total fedt sted.

Da vi skulle undersøge om der var ledige værelser / lejligheder blev Atchara og jeg mødt af 2 bevæbnede fyre – dog var det bedøvelsesrifler de bar rundt på. De jagtede en stor slange – som Atchara og jeg også så, men de fik den ikke.

Der var plads til os. 1 lejlighed med plads til 8 personer – hvad så med resten? Det måtte vi finde en løsning på.

I det ene værelse fangede Mæo en lille skorpion. Jo her var liv.

Det viste sig at vi ikke alle kunne bo der. Vi blev nødt til at have et værelse, hvilket også hurtigt var på plads. I værelset skulle Atchara, Jesper og jeg bo.

Pris for det hele, for 2 overnatninger blev 11.000,- Bath.

Drengene startede med en tur i poolen, inden der var aftensmad, som vi spiste i restauranten.

Vi havde en god og hyggelig aften.

Lørdag den 12. juli

På vej ned i restauranten så de andre en slange – her er åbenbart mange slanger. Morgenmaden var god – og så var det lige til thainerne – masser af varm mad.

Efter morgenmaden skulle der til at ske noget. Vi skulle ud og sejle Riverrafting.

Først var vi nok til en gummibåd (8 personer) – men jeg kunne fornemme en stemning blandt pigerne, at de da også gerne ville med, og hvis det var tilfældet skulle de selvfølgelig med – ingen tvivl om det. Så der blev bestilt en båd mere. Nu skulle alle på nær Mæe Liam med ud og sejle – og der var en kanon stemning.

Vi blev afhentet i bil og selvfølgelig kunne Mæe Liam følge med os derud. Ude ved afgangstedet blev vi alle iført redningsvest samt hjelme.

Med os skulle i hver gummibåd, 2 professionelle gummibådsbestyrer. Jo sikkerheden var i top.

På et tidspunkt inden vi kom af sted, sagde Jut: "Dette her har jeg aldrig før prøvet, og jeg aner ikke hvad jeg har sagt Ja til, men glæder mig helt vild", og den holdning var til stede ved alle – tror jeg.

Med den stemning der var, kunne dette her kun blive en rigtig god oplevelse for alle.

Lige efter start, blev der fra den anden gummibåd lagt op til at denne tur blev våd. Den ene bådsmænd sprøjtede vand over på os, og Atchara blev nærmest gennemvåd – så nu var der lagt op til gengæld.

Halvvejs var der stop ved et lille vandfald, hvor vi alle blev godt våde – for ikke at sige drivvåde. Hvis man ikke var våd, blev man smidt i vandet, på den anden side af vandfaldet. Ingen skulle komme tørre derfra – dog med en undtagelse af Mo.

Det lykkedes mig at få smidt Renu i vandet – men hævnens var sød. På et tidspunkt hvor jeg var ved at smide Jujii i vandet, kom Renu bagfra og så røg både Jujii og jeg i vandet.

Herefter sejlede vi videre, hvor der var mulighed for at hoppe i floden og svømme. Og selvfølgelig hoppede jeg i floden, og Jut i den anden båd hoppede bagefter. Derefter kom Gai og Casper straks efter. Jesper vovede sig også i – bare jeg ville holde ved ham. En kanon oplevelse i en flod med så meget strøm.

Vi blev hevet ombord igen og så var der vandfald – fede oplevelser – som familien aldrig har før har oplevet. På et tidspunkt ned af vandfaldet blev gummibådene til en slags "snurretop" – vi drejede og drejede – alle skreg.

Pludselig blev gummibåden vendt op mod vandfaldet, og så blev den fyldt med vand. Hos de fleste kunne man lige ane lidt angst til at starte med, men den blev dog hurtigt blev vendt til begejstring – det her var bare fedt. At båden skulle fyldes med vand gentog sig 3 gange.

Det sidste stykke svømmede vi næsten alle i land. En af båds mændene var også hoppet i – men kun af sikkerhedsmæssige årsager. Han var klar til at stoppe de små, så de ikke blev revet med af strømmen. Men vi havde styr på det, Casper tog sig af Jesper, Jut af Jujii og jeg fik Nung Nang med ind til kanten.

Alle var enige om at det havde været en fed oplevelse. Turguiderne havde taget hensyn til at der var meget stor aldersforskel – virkelig godt.

Ved hjemkomst et hurtigt bad, hvor børnene sammen med Renu tog op til poolen.

Man kunne godt se at stedet var meget besøgt, der var kommet rigtig mange i løbet af formiddagen – alle huse var nærmest udlejet.

Vejret er meget varmt – ja sveden hagler af os.

Til middag fik jeg noget rigtig godt svinekød, hvorefter alle de andre tog længere op i byen, for at spise "lokal mad".

Heroppe måtte jeg desværre tyde til "voldelige handlinger". Casper og Jesper kunne og ville overhovedet ikke samarbejde. De fik hver en lussing og Jesper kom på hovedet i seng. Nu var bægeret fyldt.

I mellemtiden var June ankommet for at hente Mo, Jujii, Renu, Anun og Gai. Renu skulle søndag aften rejse tilbage til Danmark.

Men inden de tog af sted, skulle Gai have mulighed for at køre ATV – firehjuls crosser. Casper og Jesper var kommet til fornuft, så nu var det tid til at prøve disse. 2 crosser og så af sted.

Vi fire fik hver 4 omgange i alt, og blev rigtig godt beskidt. Jesper havde den mani, når jeg kørte bag ved ham, at når han kom igennem vand, skulle den lige have lidt ekstra gas – midt i mudderpølen.

Da Mo og de andre kørte, blev Gai hos os.

Hen mod aften kom Pan's søn Moon og kone. De ville gerne overnatte hos os. Samtidig kørte Mæo og Moon ind til Bangkok for at hente Daj's børn Stamp og Sadang. Stamp havde 2 gange ringet til Atchara. De ville gerne være sammen med os.

Inden der var aftensmad gik Moon, Jut og jeg ombord i en flaske Whisky. Spiste aftensmad i restauranten alle sammen, og havde en dejlig hyggelig aften. Jut og Moon fortsatte med at drikke Whisky efter hjemkomst.

Søndag den 13. juli

Omkring kl. 09.00 var alle klar til afgang. Vi skulle hjemad – dog en anden vej, da vi som tidligere skrevet, skulle ud og se på en schæferhund til Atchara's far.

Men inden vi skulle noget som helst, skulle der findes et sted at spise. Fandt hurtigt noget der så yderst tiltalende ud, ikke langt fra Sida Resort & Hotel.

Morgenmaden på Sida Resort & Hotel var meget dyr, og det ville Atchara ikke betale. I stedet for 2.000,- Bath, kom vi af med 700,- Bath.

Da Daj's børn endnu ikke havde set vand, blev det hurtigt besluttet at tage op til vandfaldet "Nang Rong Waterfall", hvor alle børn hyggede sig helt vildt – i det kolde brusende vand.

Omkring kl. 12.30 kørte vi af sted – hver for sig. Moon tog sig af Stamp og Sadang.

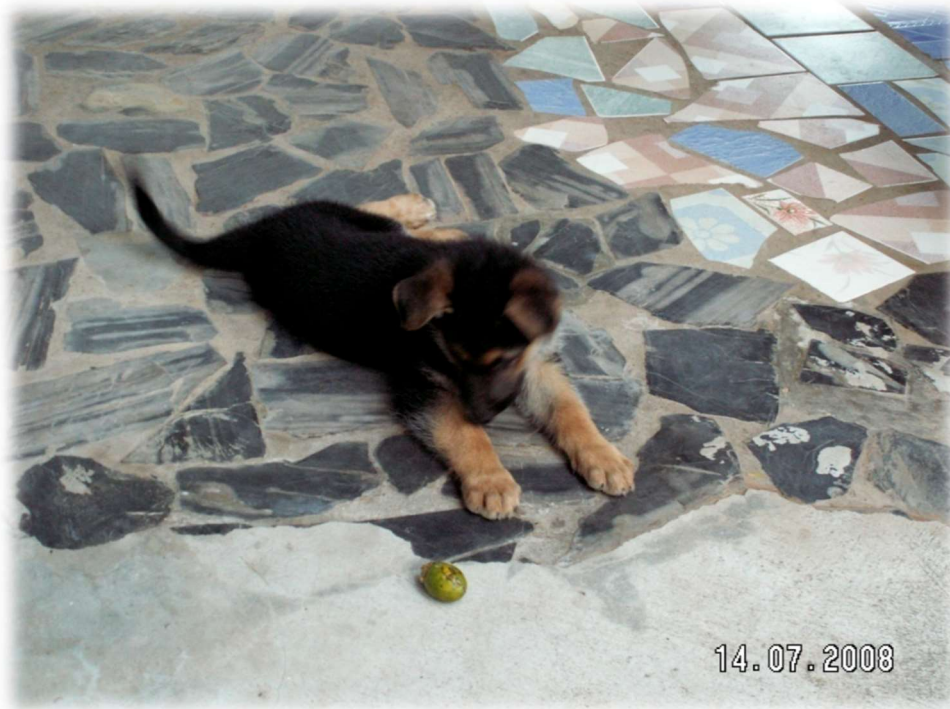
Vi kørte direkte til Pak Chong, hvor vi startede med at opsøge en af Jut's gamle venner. Jut har et kæmpe netværk i Thailand – vi har endnu ikke kunnet give Jut en opgave han ikke kunne løse.

Jut's ven, der ejer et vagtselskab, tog med os. Han vidste hvor der var mulighed for en schæferhund. Den første kennel vi gjorde holdt ved, var hundene i fin stand – men jeg syntes for store og dermed for dyre. Den næste kennel vi gjorde stop ved, var hundene ikke til at betale sig fra – priserne startede ved 40.000,- Bath, og det var mere end jeg ville betale, men der var stadig en mulighed – og der kørte vi så ud.

Bingo – her var de små søde schæfer hundehvalpe – 45 dage gammel og de så godt ud – og der var ingen tvivl. Vi skulle have en af dem med hjem. Vores pris blev aftalt til 4.200,- Bath for en dejlig hunhund.

Da hunden var blevet badet og "friseret" kørte vi hjemad mod Bandan. Hunden lagde sig til ved Atchara, og vi mærkede den slet ikke.

Lige før Bandan gjorde vi stop på det lokale marked, hvor jeg bar rundt på hunden – og fik mange underlige blikke. At bære rundt på en hund – nu rabler det – de der "falanger" er nu tossede. En hund i Thailand er ikke noget kæledyr.

Derhjemme mødte vi Atchara's far, som jeg overrakte hunden til. Nu var den hans. Og jeg behøver vel ikke at sige at han blev glad – han var yderst glad.

Da Atchara og jeg var uden for synsvidde hørte vi at også Atchara's mor var glad for hunden – det måtte bare ikke være. Hun var bl.a. bange for at den blev stukket af myg, med hensyn til hvor den skulle sove.

Hunden fik navnet "Pepsi" – det blev børnene hurtigt enige om, var det rigtige navn.

Mandag den 14. juli

Har haft en dårlig nat med masser af kløe, så det endte med at jeg skulle op og smøre mig. Alle er tidlige oppe. Casper og Jesper skal op og se hvordan Pepsi har det.

Pepsi har sovet ude ved Atchara's far, hvor den har befundet sig rigtig godt. Har lagt stille og roligt og er allerede ved at være rigtig gode venner med ham – hvilket selvfølgelig også var hensigten. Jesper er helt vild med hunden.

Formiddagen gik stille og roligt – uden de store udskejelser. Mæo har travlt med at vaske tøj efter vores tur.

Om eftermiddagen tog Atchara og jeg ind til Dalat Cambing for at forlænge min urrem – den var blevet for kort og strammede – uden at stramme. I forretningen fortalte Atchara at morfar ønskede sig et stort køkken ur. Et sådant havde de, så det blev også købt – pris inkl. urrem reparation 180,- Bath.

Fra forretningen kunne vi pludselig se Mæo og Casper komme retur, efter at Mæo havde fået monteret en sidevogn på hendes gamle knallert. Mæo kunne ikke køre den og havde fået en fra forretningen til at køre dem hjem. Samtidig mødte vi også Mo og Anun der kom tilbage fra Bangkok – de skulle også retur til Bandan.

Der blev lavet en hurtig beslutning: Mo tog knallerten, som Atchara og jeg havde kørt på, og tog Casper og Anun med sig. Jeg skulle køre knallerten med sidevogn og have Mæo og Atchara med mig. Dermed var alle transportproblemer løste.

Jeg vil indrømme at det var svært, men ikke umuligt – kræver lidt flere kræfter i venstre arm – end normalt.

I Dalat Cambing købte Atchara mælk samt shampoo imod lus og lopper. Nu manglede vi bare en hunde kam, for at pleje pelsen.

Derhjemme gik dagen med at passe på Pepsi, og man kunne bare se at hun var ved at være træt.

Pepsi er stor debat i Bandan. At nogen er så tossede at betale 4.200,- Bath for en hund! Jeg siger bare: "De skulle vide, hvad det om et år – hvis alt går vel – er for en hund Atchara's far har fået – en vagthund alle vil frygte – en hund der vil passe på huset og familien.

Tirsdag den 15. juli

Dagen er gået stille og roligt. Jeg har skrevet, lavet fotoalbum samt læst en masse, har sovet og ellers bare slappet af. Mæo har øvet sig med den nye sidevogn – det går bedre og bedre.

Atchara spurgte om vi på torsdag skulle tage Chaiyaphum, for at sejle på en eller anden flod – ligesom ved floden Kwai. Det blev besluttet – nu skulle vi bare finde ud af hvordan og hvor mange.

Om eftermiddagen kørte Atchara og jeg ud til statsapoteket, hvor vi ville hente gratis kondomer til Mack. Han havde fået en eller anden kønssygdom og havde meget ondt.

Mack var selv for generet til at hente kondomerne – så det skulle Atchara nok ordne.

Efter hjemkomst ankom Jut og Sunan. De ville have mig med på due jagt, hvilket jeg selvfølgelig ikke afslog. Vi kørte rundt og skød fra bilen og fik 6 duer. Under turen blev jeg inviteret med til thai boksning om aftenen.

Efter hjemkomst blev duerne straks pillet – rensat og stegt – alt i medens vi drak Brandy.

Aftensmaden kom til at bestå af duerne.

På et tidspunkt kom Atchara forbi og spurgte hvornår jeg kom hjem og spise – og til det spørgsmål var der kun et svar: ”Jeg kommer, når jeg kommer”.

Under aftenens snakken frem og tilbage sagde Sunan pludselig følgende til Jut: ”Kaj er meget forskellig fra alle de andre ”falanger”, der kommer her i Bandan. Han involverer sig i vores liv og dagligdagen, og respekterer os som vi er”.

Jut videregav straks denne udtalelse til mig, hvilket jeg selvfølgelig var meget glad for at høre – det varmer – og så er det første gang Sunan – i min nærværelse – har udtalt sådanne ord. Dejligt – for det er også sådan jeg gerne vil opfattes.

Der var en kanon stemning og kl. 21.00 kørte vi af sted til thai boksning, hvor vi også skulle have en "gammel eks thai bokser" med os. Jeg følte mig i gode hænder – Jut, Sunan og en eks thai bokser.

Der blev bokset og satset penge til den helt store guldmedalje – pengesedlerne skiftede konstant hænder. Jeg gennemskuede ikke dette system.

På et tidspunkt sagde jeg til Jut, at jeg lige ville kigge mig rundt på pladsen – der foregik mange andre aktiviteter end lige boksning. Hvad jeg ikke så, da jeg gik, var at Jut fulgte efter mig i behørig afstand – som en bodyguard. Det gik først op for mig, da en beruset mand konstant ville snakke med mig. Så var Jut der på stedet – jo jeg var i gode hænder.

Kl. 01.30 var det slut og turen gik hjemad efter en meget hyggelig aften med "gutterne".

Onsdag den 16. juli

Sov længe – helt til kl. 07.30. Lige før middag kørte Daj, Djep, Sunan, Atchara og jeg til Korat, hvor vi startede med at spise i det store supermarked igen. Derefter blev der handlet ind til den store guldmedalje. Der skulle købes vaskepulver, skyllemiddel, krydderier osv., alt det vi bruger i dagligdagen.

Herefter gik det ind til centrum, hvor der skulle handles guld. Daj's 3 bath guldkæde skulle sælges og erstattes af tilsvarende mindre halskæder, som Atchara skulle sælge for ham i Danmark. Atchara fik selv købt en lille halskæde til hendes nye vedhæng.

Herefter gik det hjemad igen, hvor jeg straks tog med Mæo og Jesper på sidevognen, ud for at hente grisefoder. Mæo var endnu ikke tryk ved sidevognen.

På turen kom jeg igen steder, jeg aldrig før har været – folk stopper op og ser på mig. Mange spørger til mig – hvor kommer han fra!

Vi fik sidevognen godt fyldt op med rismel (affaldsprodukt) – hele 5 store sække.

Derhjemme kørte Atchara og jeg en tur på knallert, ud til markerne, hvor der var stor aktivitet. I år bøvler landmændene med at der er for meget vand og ikke kan få plantet risen. Sidste år var der til gengæld mangel på vand og mange rismarker blev ikke til noget – og er der noget i de små samfund, de er afhængige af – så er det risen. For mange er det deres eneste eksistensgrundlag.

Generelt kan siges, at alle søer i år er fyldte, hvilket jeg aldrig før har oplevet. Ligeledes har jeg aldrig før oplevet at det blæser så meget (luftig vind) – det er dejligt, og vi mærker sjældent at temperaturen er helt oppe omkring de 40 grader – lige med undtagelse af tidspunktet 11.00 – 15.00, hvor det kan være uhyggeligt varmt – og næsten ikke til at holde ud.

Torsdag den 17. juli

Dagen starter stille og roligt, og som hver morgen, optager Pepsi hele opmærksomheden. Hun er bare blevet glad for Atchara's far, og følger ham konstant.

Hver morgen meget tidlig er hun med Atchara's mor ude og løbe, og det bliver bedre og bedre. Hun er ikke så gode venner med snoren endnu.

Jut er taget til Korat for at skifte en forrude, og Daj er taget af sted mod Bangkok for at møde hans børn halvvejs. Stamp og Sadeng skal med os ud og sejle. Grundet nogle misforståelser kunne de ikke nå at komme til Bandan i går, hvilket affødte at Sadang, da han snakkede med Atchara, græd helt vildt. Ferie og oplevelser er for dem en fremmed verden og de elsker at være sammen med os – men her til middag skulle de gerne være her.

Grundet forsinkelser af forskellig art, blev turen udskudt til dagen efter. Jeg fik Atchara til at ringe til selskabet for at bestille en båd, så vi var sikre på, at det var på plads. Vi bestilte en båd i 2 etager inkl. en overnatning på båden.

Om eftermiddagen fik jeg en ny omgang thai massage af Djep – full body og med dampede puder – bare dejligt og så en hel time.

Efter massagen kørte Atchara, Djep og jeg til marked i Dalat Cambing – de ligner efterhånden hinanden. Derhjemme var Jut ankommet og sagde at han ikke kunne køre næste dag, men inden der var gået ret lang tid havde han fået det arrangeret således, at han alligevel kunne køre med os – den oplevelse ville han ikke være foruden.

Sunan ankom også, men blev kort tid efter ringet op af chefen. I nabobyen havde der været indbrud, som han skulle efterforske. Han tog det nu stille og roligt, drak sin Whisky ud – fik en halv mere, og så måtte han hellere komme af sted.

Der sker generelt mange indbrud lige for tiden. Priserne er steget eksplosivt efter at der er kommet nye regeringschefer til.

Rigtig mange thaier ønsker Taxin tilbage til magten, men som Jut siger – Taxin sidder i kulisserne og trækker i trådene – han kommer stille og roligt tilbage igen.

Disse høje prisstigninger – generelt – har fået kriminaliteten til at følge efter og i samme tempo.

Fredag den 18. juli

Stor aktivitet lige fra morgenstunden – alle er opsatte på at vi skal på tur i dag. Aftalt tidspunkt for afgang er kl. ca. 09.30 – 10.00, men allerede kl. 09.00 er alle klar til afgang, hvorfor Jut blev ringet op – Vi er klar!

Med os på denne tur skal følgende:

Jut
Atchara's mor og far
Mæo og Nung Nang
Mo, Jujii, Gai og Anun
Daj, Sadang, Stamp og Djep
Os 4

I alt 17 personer – og vi kan lige være der.

Første stop var "Lan Ba Thao" en bjergsø – ifølge Jut, Thailands højest beliggende sø i omkring 2 km over havets overflade.

Her kunne vi også spise, så det valgte vi at gøre. Og hold da op hvor mad de bar ind – det ville ingen ende tage – men omvendt vi var også 17 personer der skulle mættes.

Og så til regningen – mad inkl. drikkevarer til os alle. 1.400,- Bath

Herfra kørte vi direkte ud til floden lidt nord for Phu Khieo, som igen ligger nord for Chaiyaphum, hvor vi skulle sejle fra.

Ved ankomst til båden, fik Atchara straks bestilt aftensmad og morgenmad til os alle, hvorefter turen startede.

Det var en usædvanlig smuk tur – stille og roligt, kun afbrudt af larmen fra "skubbebåden" og generatoren, der skulle lave strøm til musikanlæg og lys. Musikken kørte på fuld hammer, og der faldt ligesom ro over gemytterne – alle sad og nød udsigten.

På et tidspunkt var der mulighed for en svømmetur – hvor alle børnene hoppede i. Jeg skulle ikke i – var bange for endnu flere bid – og jeg havde så rigelig af dem.

På et tidspunkt blev jeg vinket over til båd folkene, og hvorfor ikke tage en snak med dem. Jeg blev straks budt på Whisky og frugt. Og så ville de gerne fotograferes sammen med mig. Vi havde det hyle skægt sammen – det ene af dem kunne snakke engelsk.

På et tidspunkt blev der gjort holdt – vi skulle have aftensmad og ligge der for natten.

Og så var der gang i den. Der blev sunget Karaoke til den helt store guldmedalje – danset og børnene morede sig helt vildt.

Oppe på 1. etage havde Mo og Mæo gjort vores ”soveværelse” klar. De havde opsat myggenet – lagt sivmætter ud på skibsdækket – og værsgo.

Lørdag den 19. juli

Sejlede lidt rundt medens vi fik morgenmad ombord. Børnene fik igen mulighed for en svømmetur – inden der var afgang mod Bandan.

Casper, Gai og Sadang ville svømme over på den anden side, hvilket pigerne og Jesper ikke turde, så Atchara fik lige den anden båd til at sejle dem derover, hvor de så kunne tage sig en svømmetur, alt i medens vi stille og roligt gled derover.

Pris for båd og 2 gange mad 9.000,- Bath, hvilket var godt udgivet. Det havde været en god stille og rolig tur, som jeg tror alle nød.

Turen hjemad gik direkte mod Bandan.

Eftermiddagen blev brugt til at slappe af i. Havde hele eftermiddagen kraftig regnvej.

Søndag den 20. juli – en sorgens dag

Dagen startede med at Atchara ville afholde hendes buddhistiske ceremoni ude i det lille tempel. 3 grisehoveder var bestilt – de gamle damer hidkaldt, og så kunne det hele starte.

I medens kom meddelelsen at Pan's søn Mai (28 år), var blevet hasteindlagt på et militærhospital i Lop Buri og lå bevidstløst.

Om morgenen havde kæresten fundet ham på badeværelsesgulvet inde i deres militær lejlighed, og så var det gået stærkt.

En hjernescanning viste at der var sivet blod ud i hjernen, og noget kunne tyde på en hjerneblødning.

Medens vi var oppe i templet kom Pan og havde brug for Daj. Mai skulle overføres til et hospital i Bangkok – hvilket allerede var besluttet. Nu havde de brug for Pan's underskrift på at de måtte operere ham i hjernen i Bangkok. Daj skulle hente deres bil i lejren.

Daj var lynhurtig til at sige Ja og efter 10 minutter var der afgang til militær hospitalet. Det viser sig at Mai 2 gange tidligere har været opereret for problemer med hjertet, og generelt har døjet meget med sygdomme.

Efter tempel turen tog vi alle til det store månedlige marked i Dalat Cambing, og det er bare stort, men indeholder det samme skrammel, som alle de små markeder. Vi gik en hurtig runde og tog derefter ind til det lokale marked, hvor grøntsager og kød er af en bedre kvalitet – måske og dyrere. Sluttelig fik Atchara købt en speciel gryde, som vi skulle bruge om aftenen. En slags Fondue gryde.

Informationerne omkring Mai's tilstand kom løbende, og den sidste melding lød på, at de ikke kunne redde ham, og at han ikke kunne overføres til Bangkok. Han var så udstyret med slanger og måleinstrumenter, som betød at de ikke kunne overføre ham – men at de stod i kontakt med læger i Bangkok, som skulle vejlede dem.

Den ganske store familie i Bandan er i sorg og hurtigt blev der etableret en ny transport til hospitalet. Mange ønskede at se ham en sidste gang – inden "lyset blev slukket". Der kom ikke mere blod til hjernen – så det var kun et spørgsmål om tid, forlød der.

En gammel bil blev lejet, og så var det af sted. Vi var i alt 11 personer inkl. chauffør. Jeg vil sige, at der var fart over feltet. Da vi kørte fra Bandan, var det en meget ked Tun vi så. Hun var total færdig og ville ikke med.

Som Jut tidligere havde sagt – når der sker noget i familien – står vi sammen, og det skal jeg love for holdt stik. Lige pludselig var der et sammenhold, der var helt fantastisk.

Jeg sad omme bag på ladet sammen med 5 ældre kvinder og de hygger sig – hvornår har de sidst siddet sammen med en "falang".

Turen til hospitalet er omkring 200 km.

Mai lå på intensiv, og der var kommet rigtig mange mennesker – på et tidspunkt talte jeg 25 personer. Det viste sig at være en hjerneblødning han havde fået om morgenen og var blevet lam i den ene side, som derfor var årsagen til at var væltet. Endnu kl. 13.00 havde de ganske kort kunne "snakke" med ham, men nu var der intet der tydede på, at han ville kunne overleve. Lægerne gav ham 20 % chance.

Kl. 18.00 fik vi lov til at besøge ham – og jeg kan kun sige – følelser er svære at beskrive. Mai lå der på sengen under 100 % overvågning med slanger og ledninger. Maskinerne havde overtaget det hele for ham.

Lægerne sagde det ikke direkte, at han var hjernedød, men at han aldrig mere ville åbne øjnene. Det var frygteligt.

Midt i denne frygtelige tragedie lagde jeg mærke til at der bag thaiernes hårde facade – ligger store menneskelige følelser. Menneskelige følelser man normalt helst ikke viser.

Da vi kom ud inde fra Intensiv kunne jeg bl.a. se at Atchara havde det dårligt og gik udenfor – jeg fulgte stille og roligt bagefter. Nu hvor Atchara var alene brød hun fuldstændig sammen.

Oplevelsen at se hendes fætter bare ligge der og vente på at dø – havde været mere end hun kunne klare at se.

Omkring kl. 19.40 kørte vi hjemad igen, hvor vi ankom omkring kl. 22.00.

Denne dag havde jeg gerne været foruden – at se Mai ligge hjælpeløs på sengen – med alle de tekniske hjælpemidler koblet til kroppen – står stærkt printet i min hukommelse.

Mandag den 21. juli

Det første alle tænker på her til morgen er "Hvordan er Mai's tilstand". Mange har overnattet i Lop Buri hos Mai's kone.

Sidste nyt fra dem er at hans tilstand i løbet af natten er blevet forringet og at det nu kun er et spørgsmål om tid. Man afventer lægens vurdering af hans tilstand – skal der slukkes eller ej. Mai's kone er den eneste der kan afgøre dette.

Hun er den eneste der konstant er ved ham og lægerne har sagt – du bestemmer hvor længe han skal ligge! Han bliver aldrig "levende" igen – ufattelig barsk.

Omkring middag hører vi at lægerne er meget uforstående over at det er gået så hurtigt. Hans tilstand forringes time for time og hans krop er begyndt at afstøde medicinen.

På hjemmefronten bliver Jut afbestilt til dagen efter, hvor vi skal til Bangkok, for at flyve hjem. Vi tager en almindelig minibus, grundet omstændighederne. Alle ønsker at blive i nærområdet og er bange for en nærtstående begravelse.

Til frokost ankom morfar for at spise med os. Han og mormor har kun fået at vide, at Mai er syg og ligger på sygehus. Mai er den dreng i familien, som har betydet mest for dem. Morfar har sørget for at der var penge til hans militæruddannelse som helikoptermekaniker. Og nu skal de stille og roligt gøres klar til at modtage meddelelsen om Mai's tilstand.

Efter frokost hjalp Casper morfar hjem. Det var meget varmt og han skulle beskyttes mod solen.

Senere på eftermiddagen tog jeg med Mæo, Mo og Atchara til Dalat Cambing, hvor jeg startede med at blive klippet. Pris 40,- Bath. Herefter var der storindkøb. Alt det vi skulle have med til Danmark.

Inden aftensmaden snakkede jeg med Sau, (fra Svendborg), der også er i Thailand. Hendes far havde ringet og bedt hende om at komme til Thailand. Sau's far havde kræft og mærkede at tiden var ved at løbe ud. Sau nåede det – hun fik snakket med ham og holdt ham i hånden da han døde. Vi kan desværre ikke deltage i begravelsen, da han skal begraves dagen efter at vi er rejst hjem. Mæo deltog som repræsentant for os.

Om aftenen tog hele den nære familie ned til mormor og morfar, hvilket jeg frabad mig. Jeg ønskede ikke at være med.

De fik kun at vide at Mai var syg og stadig lå på sygehuset – ingen ville / turde fortælle at de aldrig mere fik ham at se.

Tirsdag den 22. juli

Dagen starter med at vi pakker kufferter – og hold da op, hvor er der meget. Jeg begynder at blive bange for vægten – og om det hele kan være der.

Ellers går formiddagen med afslapning. Daj er kommet til Bandan i Sunan's bil, og skal køre os til lufthavnen. Dermed er vores transport langt om længe løst.

Dagen gik stille og roligt og afskedens time nærmede sig. I sidste øjeblik blev det besluttet at vi tog omkring sygehuset. Atchara's mor og Tun's mand ville gerne derned.

Vi kom derned og fik kort hilst på Pan og familie, og så straks videre mod Bangkok. En kort spisepause og straks videre igen.

I lufthavnen afleverede Daj os og kørte straks tilbage til sygehuset.

Vi kom igennem paskontrollen – meget hurtigt – brugte samme gennemgang som Atchara. Kl. 00.15 var der afgang med Austrian Airlines, og så gik turen ellers nordvest over. I starten havde vi en del turbulens, men det fortog sig heldigvis – Atchara og Jesper var faldet i søvn.

Kl. 05.30 landede vi i Wien – og lige før landingen blev Jesper selvfølgelig syg igen og måtte kaste op – men denne gang var jeg forberedt.

Klokken 07.20 var der allerede afgang fra Wien mod København, hvor vi landede kl. 09.00. Der var ingen paskontrol og tolderne havde travlt med noget andet, så også her kom vi hurtigt igennem. Nu skulle vi så bare have løst det sidste transportstykke, hvilket også hurtigt var løst. Vi kunne komme med et tog kl. 10.40 – direkte til Herning. Det kunne ikke passe bedre – og så var der stadig pladsbilletter at få – dog i stillekupé og spredt – men hellere det og så være sikker på at vi kunne sidde ned hele vejen.

Kl. 14.35 ankom vi til Herning hvor Bent hentede os.

Min tur denne gang

Turen denne gang har været yderst spændende og interessant. For det første har jeg besøgt 4 nye lande, hvor jeg virkelig oplevede mange ting – traf en masse forskellige mennesker fra den store Verden, som jeg havde nogle dejlige timer sammen med.

I Thailand oplevede jeg ligeledes en masse nyt. Der var den store fest for Daj, som virkelig gjorde indtryk – vores ture rundt i Thailand sammen med familien og sluttelig den sørgelige oplevelse med Mai – hans "billede" står stærkt printet i min hukommelse.

Og hvad har turen så kostet denne gang? – Til dette spørgsmål har jeg ikke noget helt klart billede – men det ligger i størrelsesordenen 75.000,- kr.

Efterskrift

Lørdag den 26. juli omkring kl. 08.00, thailandsk tid, døde Mai – af sig selv. De sidste par dage var der begyndt at løbe blod fra mund og næse.

Militæret sørgede for transport til Bandan, hvor 6 biler med soldater fulgte ham på hans sidste vej.

I mellemtiden har Atchara's mormor og morfar fået meddelelsen om at Maj er død – og har taget det i stiv arm. Som jeg tidligere havde sagt til Atchara – din morfar er ikke dum – han er godt klar over at den er rivende gal.

Atchara's morfar og mormor betaler nu en meget stor del af begravelsesomkostningerne – hvilket de har insisteret på. Resten af familien er ligeledes klar til at hjælpe – også rent økonomisk. Alle er med på at hjælpe.

Atchara's mor, Daj, Moon – ja alle giver et bidrag – Mai var meget vellidt – i hele familien – opførte sig altid eksemplarisk, og har aldrig lavet noget "lort" – han var en dreng alle holdt af.

Atchara og Renu er gået sammen om at bestille en kæmpe blomsterkrans til begravelsen. Opgaven er videregivet til Daj – som har sagt ja til denne opgave.

Mai skal brændes lørdag den 2. august, hvilket er længe efter hans død, men der er simpelthen så mange i Bandan og i familien, der ønsker at holde en "Buddha aften" for ham, og som de selv betaler for, og dette gør at "begravelsen" trækker ud.

Mai ligger som sagt i Bandan, i templet, i en "køleboks" af hensyn til forrådnelse.

Jeg har den 27. juli overført 2.000,- kr. til Atchara's mor. For disse penge afholder "Saengrit" familien en "Buddha aften" for Mai, som skal foregå om onsdagen. Jut afholder en fest om fredagen.

Jeg ønsker at Mai må få lov til at hvile i fred!

Under hele ugen møder militæret stærkt op. Mandag aften var der omkring 70 soldater og de stod for hele aftenens arrangement. Om lørdagen regner de med at der kommer omkring +200 soldater og deltager ved brændingsceremonien. Også indenfor militæret var Mai utrolig vellidt.

Det er besluttet at Mai skal brændes i fuld militæruniform.

STATISTIK

Jeg har nu været i følgende lande og hovedstæder og fløjet med følgende flyselskaber:

Antal gange	Land	Hovedstad
8	Norge	Oslo
3	Holland	Amsterdam
3	Sverige	Stockholm
1	Belgien	
1	Finnland	Helsinki
?	Tyskland	Berlin
1	Sovjetunionen	Moskva
1	Polen	
1	Grækenland	Athen
1	DDR	
1	Cuba	Havanna
3	Østrig	(Wien)
3	Frankrig	Paris
1	Italien	
1	Spanien	Madrid
1	Jamaica	
3	England	London
1	USA-Florida	
1	Skotland	Edinburgh
1	Burma	
1	Monaco	Monaco
1	Paraguay	
8	Thailand	Bangkok
1	Argentina	
1	Indien	New Delhi
1	Estland	
1	Filippinerne	Manila
1	Lettland	
1	Brasilien	Brasilia
1	Litauen	
1	Schweiz	
1	Laos	Vientiane
(1)	Cambodia (grænsen)	
1	Grønland	Nuuk
1	Island	Reykjavik
(1)	Kina (grænsen)	
1	Vietnam	Hanoi
1	Tjekkiet	Prag
1	Nepal	Kathmandu
1	Tibet	Lhasa
1	Ungarn	
1	Singapore	Singapore
1	Malaysia	
1	Hong Kong	Hong Kong
1	Macao	Macao
45	Lande	28 hovedstæder

SAS
Mærsk
Cimbrer Air
Sterling
Thai Air
Britania Airlines
Varig
Aeroflot
Cubana Airlines
Fin Air
Lufthansa
British Airways Sunair
Air Greenland
Icelandair
KLM
China Air
Vietnam Airlines
Air China
Austrian Airlines

og har sammenlagt ca. fløjet 263.738 km.

Destination	Land	Antal	Retur	1,852		Ialt	Total
				Miles	KM		
Billund-København		16	16	119	220,388	3526,21	7052,42
Århus-København		1		83,2	154,0864	154,09	154,09
Aalborg-Århus		1		64,8	120,0096	120,01	120,01
København-Aalborg		1		131,7	243,9084	243,91	243,91
Esbjerg-København		1	1	139,1	257,6132	257,61	515,23
Skydstrup-København		2	1	116,5	215,758	431,52	647,27
København-Sønderborg		1		109,5	202,794	202,79	202,79
Karup-København		17	17	126,8	234,8336	3992,17	7984,34
København-Rønne		10	10	84	155,568	1555,68	1555,68
København-Athen	Grækenland	1	1	1186	2196,472	4392,94	4392,94
Billund-Oslo	Norge	2	1	276,6	512,2632	1024,53	1536,79
Notodden-Billund	Norge	1		238,3	441,3316	441,33	441,33
København-Helsinki	Finland	1		504	933,408	933,41	933,41
Helsinki-Moskva	Rusland	1		622	1151,944	1151,94	1151,94
Kabarovsk-Leningrad	Rusland	1		3349	6202,348	6202,35	6202,35
Leningrad-København	Rusland	1		617	1142,684	1142,68	1142,68
København-Bangkok	Thailand	1		4862	9004,424	9004,42	9004,42
Bagkok-New Delhi	Indien	1		1582	2929,864	2929,86	2929,86
New-Delhi-London	England	1		3729	6906,108	6906,11	6906,11
London-København		1		545	1009,34	1009,34	1009,34
Billund-Gatwick	England	1	1	477	883,404	1766,81	1766,81
Gatwick-Orlando	USA	1		4321	8002,492	8002,49	8002,49
Orlando-Montego Bay	Jamaica	1		631	1168,612	1168,61	1168,61
Montego Bay-Havanna	Cuba	1	1	393	727,836	1455,67	1455,67
Montego Bay-Gatwick	England	1		4952	9171,104	9171,10	9171,10
København-Frankfurt	Tyskland	1	1	373	690,796	1381,59	1381,59
Frankfurt-Bangkok	Thailand	1	1	4957	9180,364	18360,73	18360,73
Bangkok-Manila	Philippinerne	1	1	1191	2205,732	4411,46	4411,46
Billund-Amsterdam	Holland	1	1	268	496,336	992,67	992,67
København-Amsterdam	Holland	1	1	348	644,496	1288,99	1288,99
Amsterdam-Bangkok	Thailand	1	1	5095	9435,94	18871,88	18871,88
Bangkok-Hanoi	Vietnam	1	1	549	1016,748	2033,50	2033,50
Billund-Frankfurt	Tyskland	1	1	366	677,832	1355,66	1355,66
Frankfurt-Bangkok	Thailand	1	1	4957	9180,364	18360,73	18360,73
København-Gatwick	England	1	1	545	1009,34	2018,68	2018,68
Gatwick-Sao Paulo	Brasilien	1	1	5128	9497,056	18994,11	18994,11
Sao Paulo-Rio		1	1	186	344,472	688,94	688,94
Rio-Sao Paulo		1		186	344,472	344,47	344,47
Sao Paulo-Foz Do Iguacu		1	1	457	846,364	1692,73	1692,73
Sao Paulo-Manaus		1		1476	2733,552	2733,55	2733,55
Manaus-Brasilia		1		1054	1952,008	1952,01	1952,01
Brasilia-Salvador		1		604	1118,608	1118,61	1118,61
Salvador-Rio		1		665	1231,58	1231,58	1231,58
København-Sdr. Strømfjord	Grønland	1	1	1851	3428,052	6856,10	6856,10
Sdr. Strømfjord-Nuuk		1	1	171	316,692	633,38	633,38
København-Rekjavik	Island	1	1	1173	2172,396	4344,792	4344,79
København-Prag	Tjekiet	1	1	357	661,164	1322,328	1322,33
København-Bangkok	Thailand	3	3	4862	9004,424	27013,27	27013,27
Billund - Amsterdam		1	1	268	496,34	992,67	992,67
Amsterdam-Bangkok	Thailand	1	1	5095	9435,94	18871,88	18871,88
Bangkok - Kathmandu	Nepal	1	1	1218,3	2253,86	4507,72	4507,75
Lhasa - Kathmandu		1			745,01	745,01	745,01
København - Wien	Østrig	1	1		877	1754,00	1754,00
Wien - Bangkok	Thailand	1	1		8459	16918,00	16918,00
Bangkok - Singapore	Singapore	1	1	877	1441	2882,00	2882
Bangkok - Hongkong	Kina	1	1	1048	1687	3374,00	3374,00
							263738,70